

POLİTİK-GÜNDEMGÖLGE YÜZÜNDEN
KAÇIRILAN BİR AV**KADIN**KADIN KURTULUŞ MÜCADELSİNDE
KOLEKTİF ERK'İN İMTİHANI**POLEMİK**ÇEKİNGEN İTİRAFLAR
KOMİK İTİRAFLAR
KOCA BİR OPÖRTÜNİZM

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

12 Temmuz 2018

Yıl:1

Sayı:14

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi1.net

ISSN:2630-5526

devrimci politikayı kuşan,**HALK SAVAŞINI****YÜKSELT!****KOLEKTİF DOĞRULTU****Seçimlerin de
Değiştiremediği Politik
Dengeler**

Seçimler hiç kuşkusuz var olan sorunların üstesinden gelmeye yetenekli değildir. Ortaya çıkan sonuçlar ve oluşan tablo temel gidişata dair esaslı bir değişiklik yaratmamıştır. Kurulu ve verili politik duruma dair sabitler ve değişkenlerde esaslı bir oynama olmamıştır. ■ s.12-13

RÖPORTAJ**"Aslolan Direniştir"**

Ben de o okulun önüne oturup işimi istemezsem, onları dünya aleme rezil etmezsem Acun değilim diyerek direnişe başladığımı ifade eden Acun Karadağ, okulun önünde eyleme başladığı günden itibaren sürekli polis saldırısına maruz kaldı. ■ s. 7

DÜNYA**AB Emperyalizmi ve
TC'nin Göçmen Pazarlığı**

Dünya genelinde göçün sadece % 0,07 gibi bir düzeyini oluşturan Akdeniz üzerinden Avrupa Birliği sınırlarına olan göçünde engellenmesi açısından insan hak ve onuruna aykırı diğer bir karar ise denizde mültecilerin kurtarılması ve gemilere alınmasının durdurulması olmuştur. ■ s. 14-15

Hırçın Dağların Asi Komutanına...

Üzüntümüze bilinci katıp düşmana öfke olarak, kin olarak, on ikiler olarak, kızgın namlu olarak geri çevirmemizi söylüyordun. Bunu sadece sözlerinle değil, kendi pratiğinle de söylüyordun. En güzel yıllarını birlikte geçirdiğin o güzel insanları kaybetmenin acısını sen de yaşıyordun ama bu seni yıldırılmıyordu. Aksine örgüte karşı duyduğun sorumluluk artıyordu.

“Bir gün mavi bulutlara

Biner sonsuza giderim

Dost sesini bulana dek

Karanlığa gülümserim”

Zamanın ta kendisiymiş, yüreği yiğit olanlara tanıklık eden. Zaman, her değerli anı kaydeden ve hiç unutmamış. Hatırlayan, hatırlatan... Ve bazı insanlar, kendinden önce gidenlerin taşıdığı bayrağı hızla yerden kaldırmak için doğru tereddüt etmeden yürüyüp; o kendisinden önce gidenlere yetişirken bazı insanlar ise kalan olup durumu tekrarlamış. Sen şimdi gidenlerimizin arasına karıştın yoldaş. Son ana kadar yürüdüğün bu haklı yolda elinden bırakmadığın kıvılcık bayrağı düşüğün yerden kaldırdık ve yolundan, yolumuzdan hiç şaşmadan yürüyoruz.

Sizden önce gidenlerimizi (Aliboğaz şehitlerini) birlikte yan yana uğurlamıştık. On iki yoldaşı kaybetmenin acısı ağırdı ve bizim birbirimize karşı sorumluluklarımız vardı. O ağır acıyı paylaşıp hafifletmemiz gerekiyordu. Elimizden geldiğince bu sorumluluğu yerine getirdik. Yoksa zor taşırdık o ağırlığı. Sonbahar ve kış sürecinde olduğu gibi baharda da bir süre senin yanında kaldım. Gerillada ilk yılımın üç mevsimini senin yanında geçirdiğim için şanslıyım. O bahar şehitlerin bıraktığı üzüntüyü yanlışı yerden tartışıyordum. Sen de bana olması gerekeni anlatıyordun. Üzüntümüze bilinci katıp düşmana öfke olarak, kin olarak, on ikiler olarak, kızgın namlu olarak geri çevirmemizi söylüyordun.

Bunu sadece sözlerinle değil, kendi pratiğinle de söylüyordun. En güzel yıllarını birlikte geçirdiğin o güzel insanları kaybetmenin acısını sen de yaşıyordun ama bu seni yıldırılmıyordu. Aksine örgüte karşı duyduğun sorumluluk artıyordu. Kendi görevlerin üzerine şehit yoldaşların bizlere bıraktığı görevlerini de üstleniyor, mücadelenin senin için var olan anlamını daha da derinleştiriyordun. Yoldaşça

gerektiği. Bazı akşamlarımız, senin türkülerinle süslenirdi. Sazı ne zaman eline alıp, ne zaman türküye başladığını anlamadan sesinle kendimize gelirdik. Bazı zamanlar da vardı ki utanasın tutar, bir türküye başlayınca ya kadar canımıza okurdun. Ama bir kere başlayınca da sesin kısılcıca kadar da susmazdın. Her telden çalıp söylediğin türkülerle mutlaka anılarını da karışırdı. Bir keresinde çok eski

öylesine çok her parçamıza karıştın ki kızgınlığınla, mutluluğunla, coşkunla, heyecanıyla hep sen vardın ve bundan sonra da var olacaksın. Sen şimdi bu kadar yaşamımıza mücadelemize işlemişken düşman hangi yüzle çıkıp seni bizden aldığı iddia edebilir ki?

Gerillada yoldaşınla son vedalaşmayı ne zaman yapacağın bilinmez. Biz de seninle vedalaşırken bilmiyorduk sonucu olduğunu. Ayrılırken birbirimizden istediğimiz şey, kendimize ve yoldaşlara iyi bakıp dikkat etmektir. Nasıl olsa tekrar görüşecektik. İşte o zaman uzun uzun konuşacak, hasret giderecektik. Baharda aldığımız haberle, kavuşmamızın başka bir zamana kaldığını öğrendik. İlk aldığımız haberde isimlerinizi net öğrenememiştik. Haberi duyduğumuz günlerde nedenini anlayamadan, seninle en son vedalaşmadan önce birbirimize söylediğimiz o iki türkü dolanmıştı dilime. Senin söylediğin; “Yitip giden devrimler gibi/Dost sesin dost gülüşlerin/Şimdi

çölde bir damla su/Sen artık kendin değilsin”

Benim söylediğim; “Kendine iyi bak/Beni düşünme/Su akar yatağını bulur”

Bazen türkülerini serbest bırakırsın, onları anlatılması gereken her şeyi anlatır zaten. Tıpkı bu türkülerde olduğu gibi...

Şimdi ayrıldığımız yerde yeni Hasretlerimiz ve Güllerimizle çoğalıyor, her bahar açan Çiğdem ve Nergiz oluyoruz...

Dersim’den bir yoldaşın

yılları geride bıraktığın insanları senden, bizden çalan düşmana, düşmanı var eden sisteme olan öfke gözlerinde parlıyordu. Zulmü kesip atacak olan bilincin bileniyordu. Şimdilerde adın sohbetlerimizde geçtiği zaman senli anılara dalıp gidiyorum. Tartışmalarımız, mutluluklarımız, gözyaşlarımız canlanıyor birden bire. “Çiğdem yoldaş yanı başımızda işte, kavgamız olmuş, hiçbir yere gitmedi, gitmeyecek” diyorum kendi kendime.

Genelde insanların sesini hatırlamayan ben, seni düşündüğüm zaman sesini de duyuyorum. Sazı eline alıp söylediğin türkülerden kaynaklansa

bir türkü söylemiştin. Sonrasında o türkünün nenenin türküsü olduğunu anlatınca gülüp nasıl hatırladığına şaşırmıştık. Anılardan konu açılmışken; o kadar çok anlatırdın ki anılarını artık bazılarını en az beş defa anlattığın için ezberlemiş olurduk. Teyzeni o kadar çok sever, o kadar çok bahsedirdin ki ondan teyzen artık bizim de teyzemiz olmuştu. Bir de şu Erzincan sevdan vardı. Yan mangada Erzincan lafi geçse, “ne olmuş Erzincan’a” diye lafa karışırdın. Yoldaşların sıkça yaptığı bir şeydi Erzincan’ı sevmediğini, beğenmediğini ifade eden cümleler kurup seni kızdırmak. Yoldaş, sen yaşamımızda öyle bir yer ettin,

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

GÖLGE YÜZÜNDEN KAÇIRILAN BİR AV

Dünya ölçeğinde kapitalist-emperyalist sistemin yapısal krizlerinin derinleştiği, pazar anlamında “ihtilaflı alanlar”da çatışmanın kızıştığı ve buna bağlı dizginsiz bir sömürünün, ezilen emekçi halklara karşı uygulanan baskıların, katliamların aralıksız devam ettiği bir süreçteyiz. Bu “ihtilaflı alanlar”daki çatışmanın TC’nin bölgesel krizlerini dönem dönem üst boyutlara taşıdığını söylüyor ve yine böylesi bir dönemin içinden geçildiğini her defasında vurguluyoruz. Ülkedeki hakim sınıfların ekonomik çıkmazlarının, kendileri açısından yürünecek açık bir kapı bırakmadığı da görülüyor. Ki bu nedenle, işçi sınıfına dönük katmerli bir sömürü politikası her geçen gün daha da sıkılaştırılıyor. Esnek çalıştırma, güvencesizleştirme, taşeronlaştırma ile kazanılmış haklar gasp edilmekte, sendikal örgütlenme terörize edilmekte, sınıfın öncüsüne ve devrimci-demokrat kesimlere faşist terör dalgası savrulup durmaktadır.

Emek-sermaye çelişkisi ve çatışmasının doğal seyri böyle gelişirken ve sınıflar mücadelesinde ana eksenini bu çelişki ve çatışma oluştururken, egemenler bir taraftan da emek ile emek arasındaki çelişkiyi depreştirmekte; işçi sınıfı ve tüm ezilen emekçi kesimler arasındaki inançsal, mezhepsel, ırksal, cinsiyet farklılıklarını din ve milliyetçi politikalarla yeniden üreterek güncellemektedir. Daha kapsamlı saldırılar için yelkenini doldurmaktadır. Kürt ulusuna, Kürt Ulusal Hareketi’ne ve onun legal alanına dönük saldırılar ve engellemeler, milliyetçi-şoven dalganın dinamik tutulması bu bağlamda ele alınmalıdır.

Bahsettiğimiz ve daha da açılacak olan egemenler cephesindeki çıkmazlar, faşist terör dalgası ile geçiştirilmeye çalışılırken, buna karşı yığınların öfkesi birikmektedir. Bu öfkenin, burjuva-feodal partilere ve onların sermaye gruplarına gördürdüğü korkulu düş, 24 Haziran’da yapılan erken seçimle bastırılmaya çalışılmıştır. Yığınlar, seçim aldatmacasının kuşatması altında, sistem içine yönlendirilmiş ve egemenlerin saflarının yeniden tahkim edilmeye çalışıldığı görülmüştür. AKP-MHP faşist kliği “karşısında” bloklaşan CHP-İyi Parti-SP faşist kliği, hemen her dönem

olduğu gibi düzenin yeniden inşası ve komünistler açısından bu, öngörülen ve sonuçları itibarıyla beklendik bir durumdur. Hatta kayda değer bir kitle de seçim sonrasında bile olsa; nasıl bir oyunun içinde olduğunu fark etmiş, umutsuzluğa kapılsa da önemli bir deneyim sağlamıştır.

SINIF MÜCADELESİNDEN BOŞA DÜŞEN REFORMİZM

“Dünyayı cennet uğruna feda etmek,

bir avı gölge yüzünden kaçırmak anlamına gelir.” (Victor Hugo, Sefiller s.36)

Parlamentar yollardan bir “demokrasi” cennetinin kapılarının açılacağı hülyasına dalan reformist anlayışlar ve yönelimler, kitlelerin açıkça gördüğü bu gerekçeleri görmezden gelerek ya da görmeyerek, bir hezeyan yaşamışlardır. Seçimler özgülünde ve genel olarak düzen içinde sınırlanan politik hat, sınıfın bağımsız savaşını devrimci bir çalışma pratiğinden uzaklaşarak boşluğa düşmüştür. İzlediği düzen içi, legal-parlamentarist siyaset ve örgütlenme anlayışı dahi faşizm gerçekliği karşısında kabul görmemiştir. Öyle ki, AKP-MHP faşist blokunun seçim hilelerine karşı bile söz söyleyemez duruma gelmişlerdir. “Demokrasi” ve küçük burjuva mahiyetteki “özgürlük” şiarlarıyla umdukları cennet (!) dünyanın ve ülkenin somut gerçeğinin çok uzağında kalmaktadır. Tasavvur ettikleri bu cennet uğruna, kitlelerin devrimci enerjisini devrimin yatağına sürmekten geri durarak; örgütlenebilecek devrimci dalga fırsatı bir “gölge yüzünden” kaçırılmıştır. Bu yönelim-

deki ısrarın geleceği boyut, şimdiden aşıkardır!

KOMÜNİSTLER BU AVIN SOKLUKSUZ TAKİPÇİSİDİR

Seçimler özgülünde ve genel bir yönelim olarak beliren reformizmin düzen-içi parlamentarist bir politik hattan çıkamayıp, sınıf mücadelesi düzleminden boşa düştüğünü belirttik. Böylesi bir atmosferde akıntıya karşı durmayı bilen Proletarya Parti-

burjuva ve lümpen şekillenmiş içerisinde büyük ölçüde reformsal taleplere meylenmektedir. Seçimler özgülünde de bu anlayışın yön verdiği bir kultura kilitlenerek, umutlarını seçim sonrasında bağlamışlardır. Tabi burada bilinçlerin bulandırıldığını da göz önünde bulundurmak gerekir. Bu nesnel durumu fark ederek yığınların, maddi yaşam koşullarından duyduğu öfkeyi doğru temelde örgütlenme çabasında olsak da bütünüyle bu dalgayı tersine doğru kırmakta yetersiziz.

Pratikten çıkan deneyimler dilendirilirken; çalınan kapılarda boykot karşıtı söylemlerle karşılaştığı öne çıkmaktaydı. Bugün bu hatalı anlayış değişmiş olsa da hatta seçimler sonrasında geri dönülüp “siz haklıymışsınız” dendiği olsa da burada yaşayan yığınların düşünce dünyalarındaki rüzgara göre değişkenlik dikkatimizi çekmelidir.

Kitlelerde oluşturulan bu ruh hali, bizi, kitlelere yeterince gitmekten, özellikle “boykot” tavrını taşımaktan alıkoymuştur desek abartmış olmayız.

Ancak sorunun temelinde üretime dönük çalışmanın eksik-

liği yatmaktadır. Üretim içinde olan kitle, yani işçi sınıfı, emek-sermaye çelişkisinin en derin boyutta yaşadığı için tutarlı bir devrimci politikayı en ilerinden kavrayabilecek potansiyeli taşımaktadır. Reformist yönelimlerden farklı türde yaşadığımız boşluğun özeti sınıfla güçlü bağlar kuramayışımız olarak açıklanabilir.

Okun sivri ucunu bu yaramıza bastırırken, sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirme adına koşar adım ilerleneceği, Proletarya Partisi’nin konumlanışıyla teminat altındadır.

Lenin yoldaşın işaret ettiği gibi: “Yığınlarla bağlantılı olarak azimle çalışma tutumunda kendisini pekiştirmeyi başaran bir parti, öncüsünü örgütleyebilen ve kuvvetlerini, proletaryanın her yaşam belirtisini sosyal-demokratik bir ruh doğrultusunda etkileyebilecek biçimde yönelten ileri sınıfın partisi, her ne olursa olsun kazanacaktır.” (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, s.31)

Son olarak; siyasal algılarımızı ve duyarlılığımızı “proletaryanın her yaşam belirtisi”ne yönlendirelim...

si ve belli başlı devrimci anlayışlar, azımsanmayacak derecede bir ideolojik duruş sergilemişler; sınıf mücadelesi payına etkin bir politika belirlemişlerdir. Ancak reformist çizginin yaşadığı boşluktan farklı olarak bir boşluk da bizim cephemizde yaşanmıştır. “Boykot” tavrının kitlelere taşınmasındaki eksikliğin zaman içinde birçok açıdan değerlendirilmesi gerekmektedir.

İlk elden yapacağımız sınırlı bir değerlendirmeye, sınıf içerisine yönelen faaliyetimizin, genel olarak siyasal iktidar mücadelesine kilitlenmediği ve buna bağlı olarak bu alana politikanın istenildiği gibi taşınmadığı nedenleriyle birlikte sorgulanmalıdır. Fiili-meşru mücadele hattına dayanan sınıf sendikacılığı yönünde kolektifimizin ciddi bir birikimi ve sarf ettiği enerji varken, bunun, öncünün ideolojik-siyasal-örgütsel hattına yeteri kadar çekilemeyeşi gerçeği tüm pratiğe yansımaktadır.

Bu yetersizlikleri örneklendirecek olursak, alanlarımızda yaşanan karışıklı yabancılaşma, semtlere sıkışan bir faaliyet örgüsünü doğurmaktadır. Semtlerde yaşayan yığınlar, küçük

Patronun Cebi İşçinin Kanı!

Oylarını alana kadar, işçi-emekçiler hatırlanır, "emek dostu" söylemler dillendirilir. Oylar alındıktan sonra ise verilen sözler ve vaatler unutulur. Seçim sürecinde dağıtılan rüşvetler ise daha fazla zam, faiz, enflasyon, işsizlik, baskı ve hak gaspları biçiminde geri toplanır kitlelerden...

Bir taraftan yandaşın ve sermayenin cebinin şişirildiği diğer taraftan işçi-emekçi, yoksul halka, kaynağı ve nasıl yaşama geçirileceği açıklanmayan yer yer küçük çaplı "sadakaların" dağıtıldığı ama esasının sözde kaldığı ve kalacağı vaatlerinin havada uçtuğu; kitlelerin öfke, isyan ve umutlarının sandığı gömüldüğü bir seçim sürecini daha geride bıraktık.

Açık faşizm koşullarında oynanan bu "demokrasibilik" oyununda egemenler açısından halk kitlelerine verilen "değer" baskı ve sömürü düzenlerini garantileyecek olan oylarını alana kadardır. Oylarını alana kadar, işçi-emekçiler hatırlanır, "emek dostu" söylemler dillendirilir. Oylar alındıktan sonra ise verilen sözler ve vaatler unutulur. Seçim sürecinde dağıtılan rüşvetler ise daha fazla zam, faiz, enflasyon, işsizlik, baskı ve hak gaspları biçiminde geri toplanır kitlelerden. Çünkü onlar seçimden seçime "hatırladıkları" işçi-emekçilerin gerçek dostu değil sınıf düşmanlarıdır.

Tıpkı daha önceki iktidarlar gibi AKP iktidarı da 16 yıl boyunca işçilere, emekçilere, kadınlara, Kürtlere ve Alevilere, kısaca tüm halka düşmanlığını her fırsatta göstermekten geri kalmamıştır. AKP ve kliğinin 16 yıl boyunca yaptıkları, yapacaklarının da teminatıdır.

AKP'nin 16 yıllık iktidarı emek düşmanlığının, Kürt ve kadın düşmanlığının da tescillendiği bir süreçtir aynı zamanda.

Özü özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek ve güvencesiz çalışma ve örgütsüzlük olan emperyalizmin neoliberal politikalarının ülkemizdeki esas uygulayıcı ve yaşama geçireni 16 yıl boyunca AKP iktidarı olmuştur. Sadece DİSK-AR'ın Mayıs ayının sonunda açıkladığı, AKP döneminde "Emek Raporu"na göz atmamız AKP kliğinin ve Türk egemen sınıflarının 16 yıllık emek düşmanlığını gözler önüne sermeye

yetecektir.

Rapora göre; AKP'nin 16 yıllık döneminde sendikal haklar giderek geriledi ve her 100 işçiden sadece 10'u sendikalı. Diğer taraftan grevler güvenlik bahanesiyle yasaklandı. Özellikle OHAL'le birlikte 103 bin işçinin grevi yasaklanarak baskılar daha da arttırıldı. Asgari ücret artışı reel milli gelir artışının oldukça gerisinde kaldı. Keza işsizlik oranları da her geçen gün artıyor. 2014 yılında 5 milyon 932 bin

olan işsiz sayısı artık %10 bandına yerleşmiş ve 2017'de 6.2 milyonu geçmiştir. Gelir dağılımına bakıldığında ise AKP döneminde bu dağılım iyice bozulmuş, nüfusun en yoksul %20'si ile en zengin yüzde %20'si arasındaki gelir farkı 7.7 kata ulaşmış durumdadır. OHAL'le yönetilen ülkemizde en yaygın ihlal edilen hak, çalışma hakkı oldu. Son çıkarılan KHK ile birlikte toplam 130 bine yakın kamu çalışanı hiçbir somut delile dayanmadan kamudan ihraç edildi.

AKP döneminde çalışanların ve dar gelirli halkın borç yükü daha da arttı. 2015 itibariyle hane halkının harcanabilir gelirleri %51 oranında borçlu. Özelleştirme ve kamunun tasfiyesinde de yine AKP'nin 16 yıllık döneminde rekor kırıldı. Vergi adaletsizliği arttı, iş cinayetlerinde ortalama yılda 1132 işçi

yaşamını kaybetti, çalışma saatleri ortalaması her geçen gün artarak çalışma koşulları ağırlaştırıldı. Cinsiyet eşitsizliği zaten üst boyutlara tırmanmış durumda. AKP döneminde kadın istihdamına yönelik politikaların merkezinde esnek, güvencesiz ve kayıt dışı çalışma yer alıyor. Neredeyse her iki kadından biri kayıt dışı çalışıyor. Aynı zamanda kadın işsiz sayısı erkek işsiz sayısına oranla daha da yüksek durumda.

netim ve düzenleme zorunluluğun kaldırıldığı yeni yasayla böylece daha fazla iş cinayeti ve işçi katliamlarına da kapı açılmış oldu. Yeni yasadan önce açıklanan raporlara bakıldığında 2016 yılındaki 290 bin iş kazasının 87 bini yani %30'u 50'den az çalışanı bulunan iş yerlerinde meydana geldiğini ve yine bu kazalarda yaşamını yitiren bin 405 işçiden 855'inin yani %60'nının 50'den az çalışanı olan iş yerlerinde gerçekleştiğini görüyoruz. Yeni düzenlemeyle bu rakamların daha da katlanacağı açık.

Zaten 16 yıl boyunca AKP iktidarı ve egemenlerce yasallaştırılan esnek, güvencesiz ve taşeron çalışma sistemiyle ülke sermaye için cennete, işçi ve emekçiler için ise ölümhanelere çevrilmiş durumda. Rakamlara baktığımızda da son 16 yılda işçi katliamları diğer yıllara oranla katlanarak artmış. SGK verilerine göre AKP'nin ilk yılı olan 2003'de 811 işçi iş cinayeti sonucu yaşamını kaybederken 2016 yılında 1405'e yükselmiştir. 2003-2016 arası dönemde resmi verilere göre bildirim yapılan iş cinayetleri sonucu ölen işçi sayısı 17 bine yaklaşmış

durumdadır. Bir diğer ifadeyle resmi verilere göre AKP döneminde yılda ortalama 1132 işçi yaşamını kaybetti. Bugün bu düzenlemenin daha da güvencesiz hale getirilen çalışma alanlarıyla daha fazla işçi anlamına geldiğini biliyoruz.

İşçi sınıfı ve emekçi halkımız için daha fazla sömürü, açlık, işsizlik, güvencesiz çalışma ve iş katliamları anlamına gelen egemenlerin iktidarlarını yenilediği ve bir kez daha güvence altına aldığı genel ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin motivasyonu bir kez daha kitleler erken seçim atmosferine sokularak insanca yaşam mücadelesinden koparılmak isteniyor. Ama hiçbir sandığın gücü egemenleri yaklaşan sonlarından kurtarmaya yetmeyecek. Yeter ki biz sınıfın yükselen dinamizmini açığa çıkarmaya vesile olalım.

İşçi sınıfına yönelik saldırılar elbette bunlarla sınırlı değil. Örneklerini çoğaltabileceğimiz gibi yeni saldırıların da peş peşe gelmeye başlayacağını belirtebiliriz. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın kabinesine dahil edeceği konuşulan TOBB başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu'nun "iş sağlığı ve güvenliği mevzuatı KOBİ'lerimize büyük yükler getiriyordu, bunları kaldırttık" itirafının ardından işveren lehine yeni bir düzenleme daha yapılarak 21 Mayıs'ta yürürlüğe sokuldu. Bu yeni düzenlemeye göre 50'den az işçi çalıştıran "az tehlikeli" iş yerlerinde iş sağlığı ve güvenliği (İSG) hizmetleri patron veya patron vekili tarafından yürütülecek. Hem de sadece 16 saatlik bir eğitimle; 8 milyon işçinin sağlığı ve güvenliği patronun ellerine bırakılmış olacak. İşçi lehine olan her türlü yasal de-

Kadın Kurtuluş Mücadelesinde Kolektif Erk'in İmtihanı

Sömürülenlerin sınıf mücadelesi- ne katılması güçlü bir insanlaş- ma kaygısını içerir. Özgürleşme isteği bu kaygının temel ayaklarından birisidir. Sistem tarafından baskı, şiddet ve birçok saldırı biçimiyle sistematik olarak baskı altında tutulan ve yok edilmeye çalışılan bu istek, sömürülenlere, sömürülenlerin direnç göstermesiyle karşılıklı mücadeleye dönüşür. Ancak bu karşı koyuşu gösterenler sömürücü egemen sınıfların sistematik saldırılarına karşı en az onlar kadar örgütlü ve sistematik bir karşı koyuş gerçekleştiremezlerse bu isteklerinin hayata geçirmede başarılı olamazlar.

Toplumsal kurtuluşu hedefleyen sömürülenlerin sömürücülere karşı verdiği mücadele, çıkış nedenlerinden mücadele biçimlerine, sonuçlarına kadar bütün halk kitlelerinin yaşamından beslenip, onları etkileyen toplumsal bir olgudur. Ancak bütün bunların içinde özgürleşme "ihtiyacı" sınıfsal ve cins sömürüye birlikte maruz kalan kadınlar için cinsel egemenliği olan erkeğe göre çok daha keskindir. Onu saran zincirler cinsel sömürü zincirleriyle birlikte erkeğin zincirlerinin iki katıdır. Bu durum, kadının sistemle olan çelişmesini erkekten çok daha uzlaşmaz yaparken yine kadını kattığı mesafe ve üstesinden geldiği engeller boyutuyla en devrimci sınıfın en devrimcisi yapar. Buradan yola çıkarsak-ki çıkmalıyız- sınıf mücadelesinde özne olma zorunluluğu görevi, yükü vb. erkekten daha fazla devrimci kadının omuzlarındadır. Bu aynı zamanda kendini (yani kadını) köleleştiren bir sistemin egemen cinsleri olan erkeği özgürleştirme göreviyle iç içe geçmiştir. Çünkü ezme eylemi üstünden gerçekleştirilen her türlü ayrıcalık, "üstünlük" köleleşmenin başka bir biçimidir ve erkeğin kadın üzerinde kurduğu hükümlerliliği aslında onun egemenliğini sürdürebilmesi için bir ezme-bağımlılık ilişkisi içinde olduğunu gösterir. Yani onun üstünlüğü gibi görülen bu durum insanlaşma ya da özgürleşme eyleminde erkeğin önündeki en büyük engellerden birisidir.

Ancak kadının özgürleşme/özgürleştirme eylemine girişmeden önce özgürleşme ihtiyacını bilince çıkarıp bilinçli bir eyleme dönüştürmesi gerekir. Diğer yandan özgürleşme ve özgürleştirme noktasında önümüzdeki en büyük engel olan kapitalist-emperyalist sistem ortadan

kalkmadan ne cinsiyet eşitliği ne de özgür bir toplum yaratılabilmesinin zemini oluşturulabilir.

Genel kabul gördüğünü varsaydığımız bu belirlemeler KP ve bileşenindeki devrimci komünist kadınlara birbirinden zorlu, iç içe geçmiş ikili bir mücadele yürütme zorunluluğunu doğurur. Her iki görev KP içinde bütünleşse de sistemin (ezilme halinin ya da köleleştirilmenin) kadın üzerinde yarattığı tahribatlara karşı özel örgütlenme araçları yaratmayı gerekli kılar. Sistemin erkek egemen yapısı, kadınla tamamen pragmatist bir ilişkileneş içinde olması, kadının "kutsal" köleliği tabulaştırılarak oluşturulan bin yılların sütunları, kısacası tarih boyunca pekiştirilen öğretilmiş kadınlık ve erkeklik rolleri kadın kitlelerinin kadın kurtuluş mücadelesine çekilmesini zorlaştırdığı gibi mücadelenin öncü ve öznelere de oldukça özgün, zorlu ve karmaşık sorunlarıyla yüz yüze bırakır.

Hem bir sınıf örgütü hem de öncüsü olarak KP bu zorlu ve karmaşık sorunlara "ama"sız, "fakat"sız çözümler üretmek, kadınların kurtuluş mücadelesine hak ettiği değeri vermek, bu alandaki faaliyetlerin ve faaliyetçilerinin önünü açmak, onları teşvik edip yönlendirmek zorundadır. Ancak bundan önce tıpkı kadının özgürleşme-özgürleştirme eylemine girişmeden önce özgürleşme ihtiyacını bilince çıkarması gerektiği gibi KP'nin de,işçi ve emekçilerin önemli bir bileşeni (dolayısıyla devrimin öncü sınıfı olan proletaryanın) başta işçi ve emekçi kadınlar olmak üzere "ezilenin ezilene", "göğün yarısı" olan kadınların sınıf mücadelesine katılmasını kolaylaştıracak, onların özgün ihtiyaçlarına cevap olacak mücadele araçlarını yaratmayı başarması gerekir. Çeşitli gerekçelere sığınarak bunu öncelikli görevler arasına koymayıp geri-tali görevler arasına sokmanın bizi "devrimin bilinçli bal-talayıcıları" arasına sokacağını, bunun da yaşadığımız sistemin kadını değersizleştiren erkek egemen bakış açısının, egemenliğinin, özünde KP içinde farklı bir şekilde yaşatılması olduğunu bilmeliyiz. Bunun savunusu ve korumasının yapıldığında, geri olanla uzlaşıldığı bilince çıkarılmalıdır.

Sınıf mücadelesini geliştirme hedefiyle hareket edenler, kadınların devrimci gücünü ve enerjisini mücadeleye akıtmadan sistemin çemberini kıramayacaklarını görmelidirler.

Bu neyin korkusudur böyle?!

Günlerdir üst üste haber aldığımız çocuk kayıpları, taciz ve tecavüz ile son bulan minik hayatlar... Öfkeliyiz, kızgın ve kınına sığmayan isyanımızla sokakları yakıp yıkmak istiyoruz! Daha kaç Münevver, Özgecan, Helin, Elif, Ela ve ismini sayamadıklarımız... Daha kaç kadın ve çocuk tacize, tecavüze uğrayacak ve akıl almaz işkencelerle katledilecek? Bu sorulara sadece sokağa çıkarak cevap bulacağımızın bilinciyle harekete geçtik.

Kadınlarla 3 Temmuz günü Sarıgazi'de ne olursa olsun sokaklarda sloganlarla, halka gerçekleri anlatarak yürüme kararı aldık. İşten çıkarken iş arkadaşlarımızı, evden gelirken komşumuzu ve çocuğumuzu da alıp sokağa hesap sormaya koştuk! Kalabalık oluruz, yürüdükçe çoğalırız gibi bir kaygımız olmadı. Öfkeyle çıktık sokağa. Yürüdükçe çoğaldık, çoğaldıkça taciz ve tecavüzü besleyenlerin, semirtenlerin korkuları büyüdü.

İstismara karşı yaptığımız yürüyüşe katılım sağlayan her bir insanın yüzünden öfke ve kızgınlık okunuyordu. Yürüyüşün sonunda ertesi gün (5 Temmuz) yine sokaklar da buluşacağımızın duyurusunu yaptık. Çünkü bir günlük yürüyüşle sonlanacak bir saldırı değil! Elbette ki iki günlükle de...

Ertesi gün (4 Temmuz) polis sabah erken davranmış, yürüyüşü engellemek için bütün gün mesai yapmış! Cemevini, CHP'yi harekete geçirerek yürüyüşe gelecek olan kitlenin önüne set olmaya çalışmıştır. Taciz ve tecavüzcüler için verilen emek nasıl da göz yaşartıyor değil mi? Elbette ki işgüzar CHP ve Cemevi çağrıya duyarsız kalmamış hemen üyelerine mesaj atarak onları "olası gelişecek bir olaydan korumuşlardır."

Yasak ve engellemelere rağmen Vatan İlköğretim Okulu önüne gittik. Polis bir taraftan kameraya çekiyor diğer taraftan sözlü tacizlerde bulunarak toplanan kitleyi dağıtmaya çalışıyor. Kadınlar olarak yürümekte kararlı olduğumuzu söylediğimiz de "Biz de kararlıyız siz bilirsiniz. Biz söyleyeceğimizi söyledik" tutumuyla çocuk, yaşlı dinlemeksizin saldıra-

caklarının teminatını verdiler. Devamında kadınlardan bir tanesi "Bizi tehdit edeceğinize, istismara karşı yapılan yürüyüşü yasaklayacağımıza gidin taciz ve tecavüzleri engelliyin!" diyerek tepkisini ortaya koydu. Polis ise bunun üzerine kadın arkadaşına "Ahlaksız, edepsiz. Terbiye almamış" gibi ahlak ve edep sorgulayan cümleler sarf etti.

Polisin edep sınavından "sınıfta kalmamızın" ardından, İstanbul Valiliği'nin Sarıgazi'de 10 gün boyunca eylem yasağı çıkarmasını ve taciz-tecavüzcüleri bu tutumuyla devletin bağına bastığını bağıra bağıra teşhir ettik. "Edepsizliğimize" devam ettik yani! Korkmadığımızı, alanları terk etmeyeceğimizi, idam gibi iktidarın katliamcı politikalarını besleyecek bir aracı istemediğimizi bir kez daha ilan ettik.

Devlet, idam gibi tartışmalarla meseleyi daha da gerilere götürecektir, kadına yönelik saldırıları kökleştirecek, şeriata ayna tutacak tartışmaları gündemine almaktadır. Bugün idam yasası olan bütün ülkelerde "namus" adı altında onlarca kadın idam ediliyor/katlediliyor. İdam önerisine dahi karşı çıkmak suç sayılırken, bugün idam onaylandığında bizi bekleyen tehlikeyi düşünebiliyor musunuz?

Hapishaneler devrimci ve muhaliflerle dolup taşıyor! Devrimci tutsakların sağlık, görüş, okuma, spor, yiyecek, giyecek gibi en temel haklarının gasp edildiği bir ülkede idam ilk kime getirilir sizce? Taciz ve tecavüzcülerin "iyi halden" faydalandığı, devrimcilerin ise müebbetle varan cezalar aldığı yönetim biçiminde bu sorunun cevabı çok net değil mi? Biz kadınlar cephesinden bu tartışmanın açılması dahi kabul görülemez!

Devletin OHAL'i bahane ederek yürüyüşleri yasaklaması, korkması beslendiği taciz ve tecavüz kaynağını kaybetme korkusundandır. Kadınlar sokağa çıkarsa çok iyi biliyorlar ki eve bir daha dönmeyecek!

Bir YDK'lı

İktidarın tarihi patriarkanın tarihidir. Tüm sınıflı toplumların tarihi yıkım ve yok edişe, yağma ve talana dayanır. Ama özellikle kapitalist toplum, sınıflı toplumların en kompleks ve en yıkıcı olanıdır. Kapitalizmle, insanın büyük trajedisinin yaşandığı bir çağın kapıları aralanmıştır. Kapitalizmin emperyalizme evrilmesiyle bu trajedi derinleşmiştir.

Kapitalizm aynı zamanda bir patriarka diktatörlüğüdür ve patriarka ile ilişkisi yapısal ve yaşamsaldır onun için. Kapitalizm kadının yeniden üretim yeteneğini sonsuz bir kaynak olarak görür ve doğayı, insanı talan ettiği gibi kadını da cinsel kimliğinden dolayı, daha fazla talana ve parçalanmaya maruz bırakmaktadır.

Kadının yaşamı yeniden üretme özelliği, emperyalist kapitalizmde yeni jenerasyon ya da işgücü rezervi olarak değerlendirilir, ayrıca görünmeyen emek işgücünün kendini yeniden üretmesini sağlar. Bu özellikler kadına kapitalist toplumda temel işlevler yükler. Bunlar üzerinden cinsellik, aile, mülkiyet inşa edilir.

Patriarkal kapitalizm kadının kültürel, cinsel, ruhsal, entelektüel, duygusal temelde varoluşsal zeminini ortadan kaldırmaya çalışmaktadır.

Kadınların tarihi aslında ezilme ve direniş sanatlarının tarihidir. Tarih boyunca kadına boyun eğmesi ve evcilleştirilmesi için sistemli baskı ve şiddet uygulandı. Her şeyin meta hâline geldiği sistemde kadınlar, bütün dünyanın gözü önünde pazarlarda satıldı, tacize-tecavüze uğradı. Fiziksel/cinsel, psikolojik ve ekonomik şiddet, en yaygın hâliyle ev içinde ve kamusal alanda uygulandı. Erkek ve devlet şiddetiyle yaşam hakları ellerinden alınan kadınların sayısı gün be gün arttı. Bugün kadın bedeni kocanın, babanın, devletin, modern orduların özel mülkü altındadır. Dünyanın hâkimleri, kadını bir cins olarak erkeğin mülkiyetinde köleleştirdi.

Her şeye rağmen kadınlar bir karşı duruş gerçekleştirip, doğalarından beslenmeyi bildi. 7 bin yılı kapsayan bu direniş kadına olağanüstü bir ruh ve kendini yeniden yaratma özelliği kazandırdı. Bu tarih son derece zengin direniş ve varoluş biçimine dönüştü.

Ancak biz Kadınlar doğanın içindeki unuttuğumuz, kaybettiğimiz saklı dili, ruhu, kardeşliği yeniden ortaya çıkarabilir, bu dünyada her şeyin her şeyle ilişkisini yakalayabilir. Bizleri eşitliği ve özgürlüğü elimize aldığı-

alanlarda kapitalizme, patriarkaya ve onun kadını hedef alan tüm dayanaklarına karşı mücadele etmek için yola çıkmış bulunuyoruz. Biz Avrupa'da göçmen kadınların yaşadığı özel ve özgün sorunlar ve çelişkiler

Filistin'de, Lübnan'da, Irak'ta, Afganistan'da, Kürdistan'ın her parçasında kadın bedeni savaş alanı ilan edildi. Kimliklerimiz, dilimiz yok sayıldı, katlimiz vacip görüldü. Halklarımızın kaderi kanla yazılırken, kadınlar erkek-devlet şiddetini yaşadı. Bizler Dünyanın her bir köşesinde sömürülen kız kardeşlerimiz ile enternasyonalizm ruhuyla dayanışma ve mücadeleleri mücadelemizdir diyerek, Mirabell kardeşler, Tanya, Ulrike, Meral, Zilan, Beritan, Sefagül, Arin, Sibel, Gül, Hasret ve daha sayamadığımız nice kadın savaşçısının özgürlük mücadelelerini kuşanarak yola çıkmış bulunuyoruz.

Bu inancımızla, başta bütün kadın-

lar olmak üzere, tüm ezilen cinsel kimlikleri yaşamın her alanında yürütülen kadın mücadeleleri ile dayanışmaya, attığımız bu adımda gücümüze güç katmaya ve yeniden yeryüzü kardeşliğini yaratma mücadelemize ortak olmaya çağırırken MOR-KIZIL KOLEKTİF kadın örgütümüzü kurmuş olduğumuzu kamuoyuna duyuruyoruz.

Patriarka ve Kapitalizmin Mutlu Evliliğini Alaşağı Etmek İçin Kadınlar Mücadeleye!

Tacize, Tecavüze, Kadın Katliamlarına, Savaşa, Beden ve Emek Sömürüsüne, Doğanın Yağmasına, Homofobiye, Her Türden Gericiliğe Karşı Kadınlar Mücadeleye!

Geleceği Bugünden Kurmak, Öfkemizi Örgütlülüğe Dönüştürmek ve Kolektif Kadın Kurtuluş Bilincini İnşa Etmek İçin Kadınlar Mücadeleye!

İnatla, Cesaretle ve Cüretle, Yaşamın Olduğu Her Yerde Direnmek İçin, Kadınlar Mücadeleye!

Jin, Jiyan, Azadi!

Düşlerimiz, İddialarımız, Özgürlüğümüz İçin Yaşamı Mor ve Kızıla Boyayacağız!

MOR-KIZIL KOLEKTİF

(Yazının başlangıcı 24. sayfadadır.)

mız bir dünyaya kavuşturabilir. Bu anlamda bir gelecek tasavvuru ve yeniden yeryüzü kardeşliğinin inşası ancak kadınlar sayesinde gerçekleşebilir. Kadının ayağa kalkışı, bu anlamda doğanın, tüm canlı ve cansız varlıkların ayağa kalkışıdır. Ölümle ve ölümlerle eş anlamlı kapitalizme direniş kadının "kolektif özne" ve kurucu özne olarak hareket etmesiyle olanaklıdır.

Çin'den Pakistan'a, Tunus'tan Nijerya'ya, Yunanistan'dan Brezilya'ya ve bütün dünyada kadın işçi orduları, yoksulluk, sefalet ve açlık sınırı altında yaşamaya ve yaşatmaya mahkum edilmektedir. Bu nedenle Kapitalist-emperyalist sistem yıkılmadan bir gelecek tasavvuru bizler için mümkün değildir. Bu anlamda yeryüzünün ve onun kucağında var olan her şeyin; işçi sınıfı mücadelesiyle enerjisini birleştirmiş, enternasyonalist bir kadın hareketine yaşamsal ihtiyacı olduğunu söyleyerek yola çıkmış bulunuyoruz.

Bugün sınırsız, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya da, kadınların kurtuluşu için, dünyanın dört bir yanında olduğu gibi, bizde bulunduğumuz

doğrultusunda örgütlenmesi, içinde bulunduğu toplumsal yapının sınıf mücadelesine dahil olması, güçlü bir kadın hareketi yaratma zorunluluğunu görerek hareket etmesi için yola çıkıyoruz.

Çünkü biz, dünyanın yarısını oluşturan kadınlar erkek egemen sistemin en gelişmiş aygıtlarının saldırısı altında varoluş mücadelesi sürdürmekteyiz. Çağımız kadınların emek, beden ve kimliklerinin son haddine kadar sömürüldüğü bir çağdır. Bütün devlet biçimleri, iktisadî alt yapısı, ulusları, sınırları, kültür-ahlâk ve hukukuyla kapitalist sistem, nasıl işçi sınıfının kanından besleniyorsa.

Dünyanın her köşesinde kadınlar eziliyor, horlanıyor, kimliksizleştiriliyor. Kadın sorunu toplumsal, sosyal, kültürel, siyasal yaşamının bir parçası olduğumuz Türkiye'de daha fazla yaşanıyor. Yola çıkarken beslendiğimiz bu zeminden yükseleceğimizin bilincindeyiz. Bu sorunların tüm doğrudan ve dolaylı etkileri biz kadınlara yansımaktadır. Kadının özgürleşmesinde ayağımızı bu zemine basarak yükseleceğiz, yürüyeceğiz.

Patriarkal kapitalizm kadının kültürel, cinsel, ruhsal, entelektüel, duygusal temelde varoluşsal zeminini ortadan kaldırmaya çalışmaktadır.

“ASLOLAN DİRENİŞTİR”

“İhraç kararını kabul edemedim, o gün eylem kararı aldım. Ben de o okulun önüne oturup işimi istemezsem, onları dünya aleme rezil etmezsem Acun değilim” diyerek direnişe başladığını ifade eden Acun Karadağ, okulun önünde eyleme başladığı günden itibaren sürekli polis saldırısına maruz kaldı. Bu saldırılardan birinde rahatsızlandı ve kalbine pil takıldı. Kalbine takılan pil de onu durdurmadı. Hastaneden çıktı ve bir aylık aranın ardından Yüksel Caddesi’nde Nuriye ve Semih’e destek eylemlerine katıldı. Aylarca birlikte eylem yaptılar. Yüksel Direnişi’nin kararlılıkla sürdürdüğünü belirten Acun Karadağ’la Yeni Demokrasi olarak direniş sürecini ve güncel politik gelişmeleri konuştuk.

Y.D - Merhabalar, öncelikle Acun Karadağ kimdir?

Merhaba. Acun Karadağ insandır öncelikle. Bir öğretmen, aynı zamanda bir öğrencidir. Bir an-

nedir. 6 kardeşli bir ailenin beşinci kız çocuğudur. Abisini anne ve babasını kaybetmiştir. 3 ablası, bir kız kardeşi ve kızından oluşan küçük ailesi ile büyük bir insanlık ailesine sahiptir.

Vurgulayarak söylüyorum ki bir milliyeti, bir dini inancı, tanrı inancı, mezhebi yoktur. Bu açılardan doğduğu gibidir. Tüm bu kimliklerden azadedir. Siyasi partisi yoktur ama bir siyasi düşüncesi vardır. Acun Karadağ bir sosyalisttir.

29 Ekim 2016’da 675 sayılı KHK ile ihraç edilen 110 bin kamu emekçisinden biridir. 14 Kasım 2016 tarihinde okulunun önünde başladığı direnişe 13 Ocak 2017 tarihinden itibaren Yüksel Direnişi’nde devam eden, bugün itibarıyla 608 gündür sokakta bilfiil direnen, sokakta sözünü söyleyen bir direniştir.

Y.D - 15 Temmuz sonrası ilan edilen OHAL ile birlikte KHK’ler yayımlandı, birçok kamu emekçisi işlerinden ihraç edildi. Başta

Fetullah Gülen Cemaati’ne yönelik olduğu söylene de sonrasında devrimci-demokrat yurtsever emekçilerin de ihraç edildiğini gördük. Siz de bu 675 sayılı KHK ile işinizden edildiniz. Bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Emperyalist tekellerin GATS diye bilinen Dünya Ticaret Hizmet Anlaş-

menler”, “Bunlar doktor değil canavar, diplomatsız doktorlar insanları kandırdı” gibi birçok söylemin temelinde bu özelleştirme argümanı var. 2012’de 600 bin kamu emekçisinin işine son vermek istediklerini ancak 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu’nun ve Anayasa Mahkemesi’nin karşılığında engel olduğunu şimdilerde itiraf ediyorlar. AKP’nin ikti-

“Onlar FETÖ’cü, iyi olmuş” dedirtti mi? Evet. PKK üzerinden asker cenazelerini haberleştirip, öne çıkartıp Kürt düşmanlığını yaydı mı topluma? Evet. Bunun üzerinden ihraç edilen Kürtler için “Oh olsun onlar PKK’lı” dedirtti mi? Evet. “Vatan haini teröristler” söylemini topluma yayıp, her konuşmasında terör örgütleri diyerek sol kesimdeki ihraçlara “oh olsun hainler” dedirtti mi? Evet. Faşizm iyi çalıştı. Kötü çalışan, çalışmayan kimdi? Muhalefet. Her biri emperyalizmin iktidarının ekmeğine yağ sürecek birçok şey yaptılar. Bu ülkenin sağında problem yok gereğini yapıyor. Asıl problem kendisine sol diyen örgüt, parti ve kurumlarda. Ben sıradan bir sendika üyesi olarak bu tuzağın farkındayım ve gereğini yapmak için sokakta direnişteyim ama koca koca kurumlar armut topluyor.

Y.D - Direnişe ne zaman karar verdiniz? Yüksel Direnişi nasıl başladı?

Direnişe, ihraç edildiğim gün karar verdim. Ailem ve arkadaşlarım yanımdaydılar ihracı öğrendiğimde. Haberi okuduktan yarım saat sonra şok olmuş ailem ve arkadaşlarıma “ben de o okulun önüne oturup işimi istemezsem, onları dünya aleme rezil etmezsem ben de Acun değilim” dediğim arkadaşların hafıza kayıtlarında vardır. Nitekim 29 Ekim’den 15 gün sonra direnişe başladım. Ancak gözaltılar ve zulmün bir sonucu olarak kalbimden ameliyat oldum. Pil takıldı. Direnişe bir ay ara verdim. Direnişe başlamadan önce Nuriye Gülmen geldi Ankara’ya. O da direneceğini söyledi. İkimiz de birbirimize sarıldık. Nuriye 9 Kasım’da Yüksel Caddesi’nde İnsan Hakları Anıtı’nın önünde başladı direnişe. Hafta sonları Nuriye’nin yanına gelerek ona destek verdim. Hafta sonu

ması vardır. Hiç duydunuz mu? Kimsenin çok da duymasını istemedikleri ama Google’da arattığımızda görebileceğiniz bir anlaşma. İşte o anlaşmaya imza atan ülkelerden biri de Türkiye. Bu anlaşmada emperyalist tekeller müdahil oldukları ülkelere yaklaşan krizden sağlam çıkabilmek için, bizim gibi devletçi anlayıştaki ülkelere bir biçim verme ve o devletlerdeki kamu hizmeti alanını sermayeye açmak için bir dizi karar aldılar. Örneğin sağlık hizmetleri, örneğin eğitim hizmetleri gibi çok geniş alıcısı bulunan bu alanı sektör haline getirmek için GATS anlaşmasını kukla yöneticilere imzalatırdılar. İktidarın yıllardır devleti küçültmek gerek diyerek kamu emekçilerine saldırılarının, kendilerine ait haber kanallarında doktorları, öğretmenleri küçümseyen, aşağılayan haberler yaptırımının temelinde bu çalışma vardır. Önce halka sağlıkta ve eğitimde bir şeylerin kötü gittiği algısını yaymak ardından özelleştirmelere giderken tepki almamak için yıllardır çalışıyorlar. “Yata yata çuvalla para alıyor öğret-

dar gelmesindeki en büyük hedefi ve görevi şudur: Türkiye’yi ve kamu alanını sermayeye peşkeş çekmek... Bu anlamda önlerine çıkan rakiplerini elemek için birçok ayak oyunu yaptıkları doğrudur. Emperyalist tekellere hizmetteki en büyük rakibi cemaat, 17/25 Aralık operasyonu ile kendisinden beklenmeyen bir “performans” göstermiş AKP’nin ayağını kaydırıp emperyalizme tek başına hizmet vermek istemişse de AKP bu işten sıyrılmış, intikamını da “Bize Allah’ın lütfü” dedikleri 15 Temmuz darbe girişiminin alt yapısını öreterek almıştır. Artık karşısında bir rakibi yoktur. Şimdi GATS anlaşmasının memurları ihraç ederek kamu alanını sermayeye açma ayağı gerçekleştirilebilir. Tipik faşizm metodu olarak önce toplumun bir kesimini diğer bir kesimine düşmanlaştırma ve bu yolla düşman kesime yapılan her saldırıda “oh olsun” desteğini almak daha kolaydır. Cemaatin içinde yer alan kadrolarda değil, tabanda yer alan kamu emekçilerini ihraç ederek başlayıp

okulumun önünde direnmeye devam ettim. Gözaltına almaktan vazgeçtiklerinde dört gün okul önünde oturarak öğrencilerimle eyleme devam ettim. Ancak 15 gün gözaltından sonra oturmaya başladığımın beşinci günü anjiyo oldum. Kalbime pil takıldı. Ameliyattan sonraki 1 aydan sonra 13 Ocak tarihinde Nuriye ve Semih'in daha sonra da Veli'nin katıldığı eyleme dahil oldum. O gün bugündür de açlık grevi ve Nuriye Semih'in tutsaklık süreci de dahil hep Yüksel'de oldum.

Y.D - Direniş boyunca birçok kez polis saldırısına/işkencesine uğradınız. Bugün de bu saldırı ve işkence sürüyor. Bu kadar azgınca saldırının sebebi nedir?

Eyleme başladığım 14 Kasım tarihindeki ilk gözaltından başlayarak işkence ve saldırı sürekli devam etti. Yüksel Caddesi'nde gözaltı olmadığı ve orada oturma hakkımızı kazandıktan sonra bile saldırı olmasa bile işkenceli günler yaşadık. Soğuk kış günlerinde kalp ve romatizma rahatsızlığı olan biri olarak ayaklarımın dona kestiği günler, yazın sıcağın bayılma derecesine geldiğim günler oldu. Yoldaşlarımın da aynı sıkıntıları yaşadıklarını biliyorum. Açlık grevinin 24 saat alanda olma kararı aldık. Gece sabah kadar nöbet tutup gündüz üç beş saat uyuyup tekrar alana geldiğimiz oldu. Tüm gün ayakta bildiriler dağıttığımız, bazen aç bazen tok o alanı korumak için yaşadığımız her şey bir işkencedir.

O alandan üç kez Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldüm. Her biri işkencedir bu gözaltılarının. Orada suyu ve şekeri hatta ilaçlarımı almayı reddettiğim en az iki gün susuz şekersiz ve ilaçsız gözaltında kaldığım oldu. Çünkü beni haksız yere bir mafya gibi kanunsuz gözaltına aldıklarını biliyordum. Her seferinde yüzlerine karşı öfkeyle bağırarak "beni derhal savcıya çıkarın" diye bağırardım. Savcılara da kızdım. Yüzlerine, yüzlerine "Beni neden kaçınıcı kez karşınıza getiriyorlar, evimi basıyorlar, buldukları nedir, çağırırsanız geliriz biz, buradan bırakınca yine Yüksel Caddesi'ne gidip direnmeye devam edeceğiz, yerimiz belli amacımız belli, bu yaptığınız hukuksuzdur" dedim. Hakkımızda açılan onlarca davanın birçoğundan beraat ettik, defalarca takipsizlik kararları, haksız gözaltı tazminatları aldık. Direnişimiz o kadar doğru bir yerde ve doğru bir biçimde yürüyor ki yaptıkları hiçbir şey bizi yolumuzdan döndüremedi. Bizi ev hapsi ve elektronik kelepçe ile cezalandırmak istediler. Onun hikayesini anlatmak isterim.

Bir gün rutin gözaltılar sonrası bizi

hastaneden bıraktılar. Tam hastaneden çıkarken TEM polisleri geldiler başka bir yakalamamız var diyerek şubeye kaçırdılar. Evet yanımda kızım vardı. Ona sarılmama bile izin vermeden arabaya attılar zorla götürdüler. O zaman tutuklayacaklarını düşündüm ama boyun eğmedim. Tutuklasınlar dedim. Orada da direnmeye devam edeceğim. Bunlara asla boyun eğmeyeceğim. Yine su ve şeker almadan, ilaçlarımı reddederek nezarete kaldım. İkinci gün savcılığa çıktık. Malatya direnişçisi Erdoğan abi, Yüksel direnişçileri Nazan Bozkurt, şimdi tutsak olan Nazife Onay, Semih'in eşi Esra Özakça'yla da aynı nezarete idik. Savcı hakkımızda ev hapsi isteyerek mahkemeye sevk etti. Hakime işimizden edildığımız ve şiddet içermeyen barışçıl bir eylemin direnişçileri olduğumuzu, bu direnişi bitirmek için polisin baskı yaptığını, kendimizi ifade etmemiz için yürüttüğümüz direnişi engellememesini söyledik. Kadın hakim haftada 2 gün imza koşuluyla bizi serbest bıraktı. Amaçları direnişten bizi çekmek olan polis, savcı marifetiyle ertesi gün itiraz etti ve başka bir mahkeme bularak jet hızıyla bizi ev hapsi çıkarttırdı. Biz de arkadaşlarla konuştuk ve evlerimizi direniş alanına çevirmenin de bir cevap olacağını düşünerek elektronik kelepçenin takılmasına karar verdik. Aslında niyetimiz biraz zaman kazanmaktı. Elektronik kelepçe takılması bir ayı bulur diye duymuştuk. Ancak bu kadar hızlı davranabileceklerini düşünemedik. İki gün içinde kelepçeyi takmak için geldiler. Nazife ve Esra'ya adres belirsizliği nedeniyle takılmadı. Bana takıldı. Toplamda 23 gün kelepçe bileğimde evimin bahçesinde eylem yaptım ve eylemi canlı yayımladım. Nazife'nin bu nedenle tutuklandığını öğrendiğim gün kelepçemi çıkarttım ve Yüksel direnişine gittim. Nazan da kelepçesini çıkartmamış ama ihlal ederek gelmişti. Elimizde "Yüksel Direniş hapsedilemez" dövizi ile alana geldik ve gözaltına alındık. Ben kelepçeyi çıkarttığım için tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildim. Hakim karşıma çıkartıldım. Hakim ile konuşmamı aynen aktarıyorum;

- Tutuklanma talebiyle mahkememize gönderildiniz. Buyurun.

- (Mahkemede duran iki genç adama bakarak) Bunlar kim?

- Onlar benim korumalarım.

- Ben silahlı insanların önünde ifade vermem.

- Ama onlar koruma. Beni koruyorlar.

- Ben de 20 yıllık öğretmenim. Burada silahlı eylemden gelmedim. Yük-

sel Direnişi'nden geldim. Üstelik gözaltından getirildim ve üzerim arandı. Böyle ifade vermem.

- (Hakim düşündü ve korumalarına bakarak) Çıkın dışarı. Evet, şimdi buyurun.

- Teşekkür ederim. Hakim bey, ben 20 yıllık öğretmenim ve ihraç edildim. Aylardır bir alanda şiddet içermeyen bir eylemle hakkım olan işimi geri istemek için bir eylem yürütüyorum arkadaşlarla. İktidarın emriyle polis yasal hakkımız olan bu eylemi engellemek için türlü türlü işkence ve saldırılar yaptı. Ama yılmadık devam ettik. Kararlılık ve taleplerimiz suç olamaz herhalde. Engellemeyince bizi eve hapsederek durdurmak, direnişi bitirmek istediler. Ev hapsi istediler. Kadın hakim bunu kabul etmeyerek bize iki gün imza verdi. Ancak polisler bu hakim kararını beğenmeyerek başka bir hakime ev hapsi kararı çıkarttırdılar. Onlar bizim hakim kararını beğenmediyse ben de onların hakim kararını beğenmedim ve elektronik kelepçeyi çıkarttım. Hakimler savaşı mıdır hukuk? Şimdi beni tutuklatmak istiyorlar. Ben o evde çocuğumu büyüttüm, dostlarımı misafir ettim orası benim evim, bundan sonra da yaşamımı sürdüreceğim yer. Evimi hapis hanesine mi çevireyim? Bugünler geçtiğinde orayı hapis hane olarak mı hatırlayayım? Ne suç işledim de hapsedilmem gerekiyor? Hırsız mıyım, katil miyim, darbeci miyim? Ben evde bavulumu hazırladım, beni tutuklayabilirsiniz ama evimi hapis hanesine çevirmeyeceğim.

- Bitti mi?

- Anladıysanız pardon, anlatabildiyseniz tamam.

- (Avukatların savunmasından sonra) Tutuklama talebinin reddine.

İşte kelepçe hikayesi. Ev hapsinin kaldırılması üzerine yaşadıklarımız bunlar. Bu olaydan da anladığımız üzere bu direniş meşruluk üzerinden yürüyor. İktidar elbet saldıracak, her türlü yöntemi deneyecek ama siz meşruluğunuza inanacaksınız, asla geri adım atmayacaksınız, direnişi tutuklanmak vs. hesaplar üzerinden değil haklılığınız üzerinden yürüteceksiniz. O zaman çaresiz kalacaklar. Tutuklansanız bile taviz vermeyecek, haklılığınızı dünya aleme anlatacaksınız. Bugün geldikleri nokta şudur: Her basın açıklaması yapmak istediğimizde bizi alandan kaçırıp hastane muayenesinden sonra 259 lira para cezası kesip serbest bırakıyorlar. Evet her açıklama sırasında işkence gördüğümüz bir gerçek ama halkla bağını asla koparmayan bu direnişin bu be-

deli ödeyerek iktidarın sessizlik ve biat politikası duvarından her gün bir tuğla çektığı de bir gerçek.

Y.D - Yüksel Direniş Ankara'yı da aşarak ülkenin bir çok noktasında belli eylemlerle devam etti. İhraç edilen binlerce emekçi varken direnişe geçenlerin sayısı sınırlı oldu. Örgütsüzlüğün, sendikaların ve özelde KESK'in bu tabloda etkisi nedir?

KESK'in iktidarın saldırı politikalarına karşı duruşunu bir olayla açıklayalım. Henüz ilk ihraçların olduğu sınırlı Ağustos 2016 tarihiydi, KESK başkanı Lami Özgen Hayat TV'de bir programdaydı. Spiker soruyor:

- *Lami Bey binlerce ihraç oldu kamudan. Bunların FETÖ'cü olduğu söyleniyor. Ama arada birkaç tane KESK üyesi de var. Üyelerinizin ihraç edilmesine bir yol kazası diyebilir miyiz?*

Lami Özgen cevap veriyor:

- *Evet buna bir yol kazası diyebiliriz.*

İşte OHAL ve KHK'lerin meşrulaştırılmasını içeren konuşma budur. Burada büyük, tüzüğünde fiili, meşru, militan mücadeleyi esas aldığımız söyleyen bir sendikanın başkanının talih-siz gibi görünen ama aslında iktidarın politikalarına selam çakan, uzlaşmayı temsil eden tarihi açıklaması. Bir sendika başkanı olarak Özgen'in, "Ne demek yol kazası, bu yol yanlıştır, yanlış yolun kazası olur mu? Soruşturma açılmadan, yargı yolu terk edilerek, insanlara savunma hakkı verilmeden, suçlamayı temellendirmeden hiç kimse işinden aşından edilemez. KHK'ler hukuksuzdur. Bu, cemaat ya da sağcı, solcu kime yapılırsa yapılırsın zulümdür" demesi gerekmez miydi? Ama demedi. O açıklama aslında bugün KESK'in sessizliğini de eylemsizliğini de ihraçlara sahip çıkmamasını da işaret eden bir zihniyetin yansımasıdır. Bunu korkaklıkla, hareketsizlikle açıklayamayız. KESK'teki hakim anlayışların devletle uzlaşmalarının, buna dair politikalarının kamu emekçileri mücadelesinden uzak, hatta kamu emekçileri mücadelesini umursamayan bir yerde durduğunun ispatıdır. İhraç edilen 4100 üyesine bugün itibarıyla yeni yayımlanan KHK ile binler katılmıştır. Ve KESK hâlâ siyasi pazarlıkların bir parçası olarak durmaktadır. Yüksel Direniş gibi dünyada yankı uyandırmış bir direnişe sahip çıkmadığı gibi bugün düşmanca bir tavır takınmaktadır. Sendika şubelerinde etkinliklerimize yer vermemektedir. Gereğesi ise bizi direnişe zorluyorsunuz olmuştur. Biliyorsunuz Yüksel Okulu bizim direniş etkinliklerimizden biridir. Bu okulun faaliyetlerini

ben yürütüyorum. Ve Eğitim-Sen Ankara 1 No'lu Şube bu etkinliğin şubesinde yapılmaması için gerekçesiz bir karar almış, geçen hafta etkinliğin yapılmaması için sendika kapısını kilitleyip polis çağırıştır. Bu hafta Yüksel Okulu için tekrar şubeye gittiğimizde yine kapısını kilitlemiştir. Bizler de okulun katılımcıları olarak sendika kapısının önünde merdivenlerde dersimizi yaptık. Bu savrulmuş, oportünist sendika tavrına karşı kitle ve sınıf sendikacılığını anlattık. Sendikaların geldiği durumu teşhir eden Filip Kota'nın "Dünya Sendikal Hareketinde İki Karşıt Çizgi" kitabını okuduk, yorumladık. Derslerimizi her halükarda yapacağız ve bu uzlaşmacı sendikalara karşı emeğin ve emekçinin mücadelesini yürütmeye devam edeceğiz.

KESK'e hakim anlayışları üyelerine anlatacağız. KESK'in üyelerine para ödemesi konusuna da değinmek isterim bu arada. İhraçlara maddi yardım yapması hiç de masum değildir. Üyelerini korumak için aldığı bir karar da değildir. Başlangıçta çok sayıda KESK üyesinin ihraç edildiği günlerde insanları direniş örme isteğine ve öfkesine engel olmak için alınmış bir karardır bu. Açıkçası kim akıl verdiyse iyi akıl vermiş. Çaresiz insanın elbet direnme isteği ve öfkesi çoktur. Çünkü açtır, geçimini sağlamak için bir yolu yoktur ve bunun için sokağa çıkma ihtimali yüksektir. Bunu fark

eden bir el düğmeye basar ve ihraçlara bir miktar para ödeyerek onları rahatlatır. Böylece ihraç edilen kişilerin bir kısmı "buna da şükür, hiç olmazsa bu para var, umutsuz değilim, riske girmeye, tutuklanmaya gerek yok" der. Böylece öfkesi, gazı azaltılmış olur. Hatta sendikanın teşviki ile yeni işyerleri açar, dönerci, kafe, çantacı gibi işyerleri açarak direndiklerini iddia edecek konuma getirilir. Nasıl tehlikeli bir bakış açısı sirayet etmiştir topluma. Hayat sadece karnını doyurmak ve başka açları, çaresizleri görmemektir. Sen keyfine bak diğerlerinin canı cehenneme. Kapitalist düzenin bencil, bireyci modeli sola hakim mi oluyor? Bunu kabul edemedik, edemeyiz, etmeyeceğiz. İhraç arkadaşlarımızla yeni bir mücadele çizgisi öreceğiz. Sendikaların insanları devlete yedekleyen sahte, çözüm olmayan umut dağıtmalarının, insanımızı çaresizliğe iten bekleyişinin önüne mücadele ve direniş umudunu koyacağız. Bu sessizliği yırtacağız. Sessizlikten umudun sloganını yükselteceğiz.

Y.D - Biraz da güncel politik gelişmelerden konuşalım isterseniz. 24 Haziran'da bildiğiniz gibi bir seçim süreci geride kaldı. Kitlelerdeki seçimlere "umut" bağlama hali seçim sonuçlarının "malumun ilanı" olarak sonuçlanmasının ardından yerini "umutsuzluğa" bıraktı. Bu anlamıyla seçimlere ve parla-

mentarizme, sistemiçi arayışlara yönelme durumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

"Anlatmaya gerek yok görüyorsunuz" fenomeni bu durumda anlamını buluyor değil mi?

Seçim sürecinde bunun bir çözüm olamayacağını söyledik. Hatta bir tweetimde "Faşizmi sandıkta oylattınız, Allah belanızı versin" dediğimi belki de gördünüz. Çok açık bir gerçek var: Hem faşizm var diyeceksiniz hem de seçimle bir şeylerin değişeceğini söyleyeceksiniz. O zaman ya faşizm yoktur boşuna bağırırmayacaksınız, ya da seçim yoktur insanlara sahte umut dağıtmayacaksınız. Hem faşizm var diyen hem de seçimlerde taraf olun, oy verin diyen demokratik kitle örgütlerini yönetenlerin durumu içler acısıdır. Seçim çare değil aslolan direniştir diyen birkaç sayılı kurumdan biri de Yüksel Direnişi olmuştur. Ne kadar haklı olduğumuzu gördük. Muharrem İnce'nin AKP'nin bir bakanı gibi il il dolaşıp seçimi meşurlaştırması, demokrasi varmış algısı oluşturmaya bakın. Faşist baskılarla sandıkların yerlerinin değiştirilmesini, polis ve jandarma baskısı ile bir çok yerde insanların oy verdiğini-ve-remediğini, Suruç'ta seçim cinayeti işlendiğini, devlet imkanlarının kullanılarak propaganda yapıldığını görmezden gelerek barajı geçmiş olmayı kâr sayan, mecliste olmayı yeterli

gören ve sonucu kabullenen HDP'ye bakın. Durum içler acısı. Bu fotoğraf direnmekte ne kadar isabetli davranışımızın da göstergesidir.

Y.D - Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

İktidar ekonomik krizden çıkabilme, yönetememe krizini örtmek için baskı uygulamaktadır. Bu durumda en korktuğu şey bilinçli emekçi kitlelerin grevleri, direnişleridir. Neden korkuyor? Çünkü iktidarın sonunu bu direnişler getirir. Bu nedenle bütün trolleri, mafya çeteleri direnişlere tehditler savurmaktadır. Korkularını vazgeçirmeye çalışmaktadır. Bu nedenle eğer bu iktidardan ve zulumünden kurtulmak istiyorsak grevleri büyütmeli, direnişleri çoğaltmalıyız. Korkularımızın üstesinden gelmeli, çocuklarımız için cesareti kuşanmalıyız. Şunu unutmamalıyız gücümüz tarihsel haklılığımızdadır. Ezilenler, emekçiler bu düzenin haklılarıdır. Ve mutlaka kazanacaklardır. Önümüzdeki günlerde bir ihraç kurultayı düzenlemeyi planlıyoruz. Elden ele, dilden dile bunu duyurmalı ihraç edilmiş, susturulmaya çalışılan ve umutsuzluğa terk edilmiş tüm emekçilere bu kurultayı duyurmalı, faşizme karşı birleşik cephede bir mevzi oluşturmalıyız. Hepimize kolay gelsin. Umutla, dirençle, dayanışmayla...

Pınar Aydınlar'ın denetimli serbestlik başvurusu reddedildi

HABER MERKEZİ- İzmir'den HDP milletvekili adayı olduğu 2015 yılında yaptığı konuşma nedeniyle 15 Mayıs'tan bu yana Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'nde tutuklu olan halk müziği sanatçısı Pınar Aydınlar, tek kişilik hücrede tutuluyor. Yaklaşık 2 aydır hapishane- de olan Aydınlar, "Her gün 3 saat havalandırma-ya çıkıyorum. Bol bol kitap okuyorum. Tüm sevenlerime, dost- larıma selamlarımı iletiyorum, buradan daha güçlü çıkacağım" dedi. Aydınlar'ın avukatı Murat Arksak, müvekkilinin denetimli serbestlikten yararlanma hakkının olmasına karşın hapishane yönetiminin infaz hakimliğine olumsuz görüş bildirdiğini ve bu taleplerinin reddedildiğini söyledi. Arksak, Aydınlar'ın başvurusunu önümüzdeki günlerde

Anayasa Mahkemesi'ne taşıyacaklarını açıkladı. Bakırköy Hapishanesi'ne ziyarete giden arkadaşları Aydınlar'ın tek kişilik hücrede kalmaya devam ettiğini söyledi. Görüşçülerinin aktarımına göre, günde 3 saat havalandırmaya çıkan Aydınlar, "Her gün 22 adım uzunluğunda, 7 adım enindeki havalandırmada 3 saat yürüyorum. Kaldığım hücre 8 metrekare, çok sıcak" dedi. Aydınlar, "Dün (2 Temmuz) hücreme bir kelebek girdi ve yanağıma kondu. Herhalde çocuklarıma bana hediye diye içimden geçirdim, çok duygulandım" diye konuştu. Aydınlar'ın avukatı Murat Arksak ise müvekkilinin denetimli serbestlik hakkının engellendiğini ve konuyu önümüzdeki günlerde Anayasa Mahkemesi'ne taşıyacaklarını kaydetti.

Tutsak Partizan Aysel Kaya Vurucu'ya tecrit ve işkence

HABER MERKEZİ- Aliboğazi'de şehit düşen Halk Savaşçısı Gül Kaya'nın cenazesine katıldığı gerekçesiyle tutuklanan Aysel Kaya Vurucu, Antep L Tipi Hapishanesi'ne konulmuştu.

4 Temmuz'da Aysel Kaya Vurucu'nun koğuşuna gelen kadın ve erkek gardiyanlar tarafından "hücre cezan var" denilerek, Aysel Kaya Vurucu'nun hücre cezasının yazılı belgesini istemesine rağmen zorla hücreye götürülmüştür. Hiçbir eşyası verilmeyen

Vurucu hücreye atıldıktan sonra erkek gardiyanlar tarafından darp edilmiştir. Vurucu'nun zorla hücreye atılmasını sloganlarla protesto eden iki kadın tutsak gardiyanlar tarafından darp edilmiş ve bir kadın tutsak darp edildikten sonra bayılmıştır.

Antep L Tipi Hapishane İdaresi tarafından 4 Temmuz'dan bu yana su dışında (elbise, kalem, kağıt, yiyecek) bir şey verilmeyen Aysel Kaya Vurucu'nun başka hapishaneye sürgün edileceği belirtiliyor.

Mardin E Tipi Hapishanesi'nde hak ihlalleri

HABER MERKEZİ- Mardin E Tipi Hapishanesi'nde bulunan tutsaklar, görüşmeler sırasında kamera ve ses kaydı alındığı için 5 aydır avukat görüşüne çıkmıyor.

Yaşanan sürgünler nedeniyle 15 kadın tutsağın kaldığı Mardin E Tipi Hapishanesi'nde, tutsaklar, görüşmeler sırasında kamera ve ses kaydı alındığı için avukatlarıyla görüşme-

yor. Son aylarda hayata geçirilen bu uygulamayı kabul etmeyen tutsaklar, defalarca itiraz etmelerine rağmen hapishane yönetiminin herhangi bir adım atmadığını belirtiyorlar. Tutsaklar, gönderdikleri mesajda, keyfi uygulamalar sonlandırılana kadar görüşme çıkmayacaklarını söylediler.

PARLAMENTERİZM; Meclis İçileşmeyi Devrimcilik Diye Sunmanın Karikatürü!

Sistemin “demokratik” geleneğiyle çelişmeyen, olağanlaştırılan OHAL koşullarında, egemenlerin olağan “demokrasi” anlayışla birebir örtüşerek örgütlenen erken seçim, kitlelerin ve her renkte “öncü”lerinin “demokratik” katılımıyla sona erdi.

Bu sonla egemenlerin iktidardaki yönetici kliğinin dört yıldır fiiliyat kazandırarak yaşama geçirdiği sistemin biçimsel, yönetsel değişiklik hedefi kitlelerin “onayıyla” da yasallaşarak resmiyet kazandı.

Bu resmiyet, seçimlerle “anlam” kazanan faşizmin demokrasi örtüsü parlamentonun “muhalif” blokların tüm canhıraş çabalarına rağmen anlamını yitirerek işlevsiz hale gelmesinin de nedeni oldu.

“Kendini kandıran asker yenilgiye mahkumdur” (Çin Atasözü)

“Tek adam diktatörlüğü”ne geçişi engelleyemeyenler siyasal hedeflerinin, önceliklerinin, gündemlerinin örgütleyeni olan HDP’nin barajı aşması nedeniyle ortağı ya da nedeni oldukları bir yanılığa ya da yenilgi olmadığını söylemekte. Faşizmin her türlü saldırı ve engellemesi boşa çıkarılarak, “anlam” ve “işlevini” yitirmiş olsa da parlamentoya girmenin dışında, sözü edilen diğer hedeflere ulaşamamış olmak ne kadar kabul edilir düzeyde bir başarı sayılmalıdır... Bunu hep beraber yaşayarak göreceğiz. Mezarlıktan geçerken korkanın ıslık çalmaya benzeyen ruh hali ile yetim muamelesi yapılarak yok sayılan emekçilerin, ezilenlerin de ortak edildiği reformist karakterdeki ütopyik yanılığını, yanlışlarını geçiştiren olmayacak, sorgulayacağız.

EMPERYALİZM VE AKP

Seçimlerin kazananları iktidar partisi şahsında faşist diktatörlük ve elbette onun sahipleri Türk egemen sınıfları, bir de kuşku duyulmayacak şekilde emperyalizmdir.

nin kitlesel, alternatif bir güç olamayışı da egemenlerin görece başarısının bir başka nedenidir. Egemenlerin elindeki bu silahı çekip alarak boşa çıkarmak demokrat, devrimci ve elbette komünistlerin dün olduğu gibi bugün de en önemli görevlerinden

lenmekte, çok yönlü iç krizi aşmak amacıyla emekçilere yeni ekonomik-siyasi saldırı politikaları uygulanmaktadır. Olası toplumsal tepkilerin önlenip kontrol edilebilmesi için devletin tüm kurumları sürecin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirilmektedir.

Bu şekillenişin dolaylı mimarı ABD emperyalizmidir. Dışta emperyalizme uşaklığı, içte komprador sermayeye ve toprak ağalarına iktidar olduğu yıllar boyunca pervasızca sömürü olanağı sağlaması, toplumda ekonomik yıkımlara, yoksulluğa neden olan kararların gerek ideolojik manipülasyonlarla gerekse de sınır tanımaz hak ihlalleriyle kontrol edebilme becerisi gösterebilmesi, emekçilerin tepkilerini

İktidarın seçim “başarısının” nedenlerine dair görünürde dillendirilen tüm söylemler genel anlamıyla bizim de ortaklaştığımız şeylerdir. Nedir bunlar; “istikrar” ya da “kaos” ikilemi üzerinden yaratılan korku atmosferi, bu atmosfer üzerinden kitlelerin iradelerini teslim alma amaçlı sistematik şantajlar, tüm seçimlerde her burjuva-feodal iktidarın tercih ettiği özellikle yoksul seçmenlerde karşılık bulan seçim rüşvetleri, manipülasyon, iktidarın denetimindeki kitle iletişim araçlarının bütünü, ‘hileler’ vb. ve ek olarak da özellikle şovenizm ve dinin kullanımınıdır.

Faşizmin kitle tabanının güçlü olduğu ülkemizde, egemenler çeşitli milliyet ve inançlardan emekçileri sınıf mücadelesinden koparmak, toplumsal bilinç kazanarak sınıfsal sorunlara yönelişlerinin önüne geçmek için şovenizmi, direnme gücünün önüne geçmek için ise din silahını kullanmaktadır. Devrimci, sosyalist cephe-

biri olarak önümüzde durmaktadır.

Emperyalizmin yarı sömürgeci olan ülkemizde her ciddi değişim ya doğrudan ya da uluslararası gelişmelere paralel olarak dolaylı bir biçimde emperyalizmin müdahaleleri sonucunda yaşanmaktadır. Bu gerçek Türkiye’de egemenlerin farklı klikleri ve dolaşısıyla onları diğerlerinden ayıran farklı eğilimleri olmadığı anlamına gelmez. ‘Farklılıkların’ kendi aralarındaki iç ilişkilerinin seyrinden tutalım da aralarındaki dengelerin nasıl ve ne yönde değişeceğini belirleyen, yine egemen sınıfların bağımlılık ilişkisinden bağımsız değildir. Tali bir dizi konuda kimi sorunlar yaşansa da temel tüm sorunlarda refleksler ortak, çıkarlar iç içedir. Seçimler de bu bağımlılık ilişkisinin dışında değildir.

24 Haziran seçimlerine dönecek olursak; ABD emperyalizminin özellikle Ortadoğu’da attığı ve atmakta olduğu askeri-siyasi adımlara uyumludur. İç siyasal dengelerin yeniden düzen-

dizginleyip, denetim altında tutabilmesi AKP’yi diğer politik rakiplerinden farklılaştırmış, “istikrar” arayan “ulusal” ve uluslararası sermayenin tercihi yapmıştır. Aksi, inişli çıkışlı da olsa ekonomik-siyasal krizlerin sürekli olduğu ülkemizde uzun denilebilecek sürede iktidarda kalması zaten mümkün değildir.

24 Haziran seçimleri öncesinde de aynı nedenlerden dolayı sermaye çevreleri ve ABD, AKP’ye desteklerini çekmemişlerdir. YPG’nin denetimindeki Menbiç’in Türk devletinin denetimine açılması, Kandil operasyonu ile Irak Kürdistanı’nın işgal girişimine tepkisizlik, F-35’lerin satışına Temsilciler Meclisi’nin itirazlarına rağmen onay verilmesi, AB ile oluşan yeni uyum süreci ve seçim sonrası hızla göçmen anlaşmasının taahhütlerinin yerine gelmesi AKP’ye verilen desteğin önemli kanıtlarıdır.

Temel misyonu toplumsal muhalefe-

ti denetim altında tutmak olan, bütün politik sorunlarda AKP ile aynı çizgide buluşan “ana muhalefet” partisi CHP’nin başarısızlığı ise zaten herkesçe beklenendi.

Nihayetinde halkımızın o çok bilinen deyişiyle bu başlığı sonlayalım; egemenler özellikle kriz gerçeği karşısında “dereyi geçerken eşeği değiştirmeye” ihtiyaç duymamıştır.

“Proletaryaya en büyük zararı, “orta yol” siyasetinin ikiyüzlü mimarları veriyor.” Lenin

Yazımızın girişinde ortada sahiplenilmeyen yanlışlar ve yanlışlar olduğundan söz etmiştik.

Evet, yanılığın iki yüzlü siyaset, yanlışları da yanlışları da yanlış olan da ikiyüzlü siyasetin mimarları reformistler ve reformizme kapılarını ardına kadar açmış sandığa yüz sürmeyi görev sayan devrimcilerdir.

Açık faşizmin yaşandığı koşullarda düzen sınırları içerisinde, düzene karşı ama kurumlarına yaslanarak, seçimler aracılığıyla düzenle mücadele etmek, düzenin demokrasi yalanının figüranı olmak, bu pozisyonuyla demokratik kazanımlar elde ederek bir şeylerin değiştirilebileceğini vaaz etmek Marksizm’in en temel ilkelere ihanettir. Denilebilir ki düzenin her gün yeniden döne döne ürettiği bu sorunların çözümünü istemek demokrat, ilerici, devrimci olmanın kıstaslarından, demokrat olmanın ilerici devrimci olmanın olmazsa olmazlarından; bu taleplerin kazanılması için mücadele etmek neden ihanet olsun?..

Sınıf mücadelesinin canlı ve diyalektikliğiyle örülmüş değişken koşullarını yok sayan, faşizm gerçeğine, bu gerçeğin emperyalizmin egemenlerle ilişkisini, daha da önemlisi komprador sermayenin sınıfsal diktatörlüğünü anlamakta sınıfta kalan, düzenle devrimci tarzda hesaplaşma mücadelesini ötelemek ve Marksist siyaseti yalnızca burjuvaziden bazı reformlar koparmaya indirgemek, evet Marksizm’in en temel ilkelerine ihanettir.

Reformistler Marksizm’e Marksist görünerek ihanet ederler.

“Tavrını mevcut durumlara göre ayarlamak, güncel olayların ve küçük politik hesapların doğrultusunda belirlemek...” (Lenin) Bu tutumu benimseyenlerin ihaneti sınıf mücadelesinin çözüm bekleyen sorunlarını formüle edişlerinde, uğruna mücadele edilen sorunların çözümünü hangi bağlamda ele aldıklarında, birincil amacı anlık çıkarlar uğruna feda edişleriyle, toplumsal kurtuluşun nasıl, hangi araç ve yöntemlerle sürdürüle-

ceğine dair verdikleri, önerdikleri teorik-politik cevaplarında, örgütsel konumlanışlarında gizlidir.

“Sorunun kendisi, ancak onu çözüme bağlayacak olan maddi koşulların mevcut olduğu ya da gelişmekte bulunduğu yerde ortaya çıkar.” (K. Marks) Her sınıfın yönü, politikası ve anlayışı farklıdır; yine doğaldır ki her sınıf aynı nesnel gerçeklerden farklı sonuçlar çıkarır, çıkarmaktadır. Yani aynı soruya farklı cevapların olması, farklı tavırlar alması sınıfsal kökenle ilintilidir. Çelişik, kararsız ruh haline sahip küçük burjuva grup ve siyasal anlayışların anın çözüm bekleyen sorularına cevapları da gerçekleriyle örtüşen kararsızlık ve ona eşlik eden çelişik yanlışlarla doludur. Ancak ne kadar karmaşık olursa olsun, var olan sorunların nihayetinde çözüme götüren tek doğru cevabı vardır. O cevap ya düzenin tüm kurumlarıyla yıkılmasını hedefleyen mücadeleyi esas alıp diğer tüm mücadele biçimlerini esasa tabi kılmaya ya da sistem içerisinde sisteme muhalif dinamikleri sistemin demokratikleştirilmesi adına sistemin hakim olduğu sınırlar içerisinde tutsak ederek boğmaya hizmet edecektir. Yanlış sorunun doğru cevabı olmaz; reformizmin yanlış sorusunun, o yanlışların hiçbir zaman doğru olamayan cevabı da yine reformistlerdir.

“Ara sıra devrimden söz edelim ki, reform taleplerimiz ciddiye alınsın” Viktor Adler. “Komünist” etiketli de olsa uzun erimli mücadele etmeyi tek başına sürdürmek reformistlerin çapını aştığı için sınıfsal refleksleri onları kendi dışındaki tonsal farklılıkları olan benzerleriyle yan yana gelip uzlaşmaya zorlar. Doğal olmayan yakınlıklardan, garip dostluklar başlar. Kuskusuz bunun da bir bedeli vardır. O da yan yana gelerek uzlaştığı güçlerin nicel olarak en güçlü olanının gündeminin, yöneliminin örgütleyeni olmaktır. Bu anlayış ve grupların bir diğer çok bilinen ortak özelliği “çok iyi şarkı söyleyip, söyledikleri şarkının nasıl biteceğini bilemeyişleridir.”

“İnsanlığın çoğunluğu için etkili olabileceği yeri seçebileni hiçbir yük kamburlaştırılmaz” K.Marks

Devamla; bolca devrimden söz ederek ilgi odağı olmaktan hoşlanan günümüzün V. Adlerliğine soyunan, tarihteki en normal düzenin devrim düzeni olduğunu unutan acınası “hep

dostluk mücadele yok”culara bir an için onlar gibi her şeyi yok sayarak, unutarak soralım; oyları sayanlar kimlerdir?

Sınıf mücadelesi tarihimizde geçmişten günümüze kazanılmış tüm haklar, kitlelerin onlar uğruna verdikleri mücadeleler nasıl ve nerede kazanılmıştır? Düzen kurumlarına yaslanarak mı? Yoksa kitlelerin örgütlü gücünün sokaklara taşınmasıyla mı?

Bugün reformist çizginin merkezinde duran KUH’un parlamenter alandaki başarısı dahi onun dün devrimci temellerde yükselen eşitlik ve özgürlük mücadelesinde yarattığı kazanımlarının sonucudur.

Adını koyalım, tercih edilen bu pratik adımların, çabaların tek bir anlamı vardır; burjuva toplumuna yanaşmak ve burjuva toplumuyla proletarya arasındaki çelişkileri örtbas etmek.

Kendi tarihinden dersler çıkarmayan, parçası oldukları tarihi reddederek ondan kopanlar güncel yanlışlarından, yaşananın sonuçlarından ders çıkaramayacaklar, politik sığılıkları, öngörüsüzlükleri nedeniyle hatalarını savunarak onu büyütme yolunu tercih edeceklerdir. Bu yolu tercih ederek reformist hatta koşar adım yürüyenlere, özellikle hala Kaypakayacı olduğunu iddia edenlere İbrahim yolunun Şafak revizyonistleriyle Kemalizm’e dair polemikleri sırasında söylediği sözü anımsatalım:

“Bazı silahlar vardır ki, onu elinde tutanlar yenilmez bir güce sahip olurlar. Mesela, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi böyle bir silahtır. Kitlelerin devrimci tecrübeleri böyle bir silahtır.

Bazı silahlar da vardır ki, onu elinde tutanlar, kendilerini yaralarlar. Yani silah geri teper ve kendisini elinde tutanları vurur. Şafak revizyonistleri böyle bir silahı elimize almak isteme-

diğimiz için, bizi diledikleri gibi suçlayabilirler. Ama, biz de onların sağa sola reklam ettikleri bu silahın gerçek mahiyetini yığınlara ve devrimci kadrolara anlatmaktan geri durmayacağız.”

“Devrimcilerin görevi; kitleleri gerçek, kesin ve nihai devrimci mücadeleye götüreceği olan olayların özel seyrini arayıp, bulup, doğru bir şekilde saptayabilmek, devrime doğru yeniden sokulmak, durup dinlenmeksiz çalışmak, yeni durum çerçevesinde devrim fikrini yaymak ve işçi sınıfının güçlerini o devrim için hazırlamaktır.” (Lenin) Bunun dışında hiçbir arayış kitleleri reformistlerin suistimallerinden koruyamaz. Oportünizmin, reformizmin MLM teorileri tahrif etme girişimlerine karşı sert, tavizsiz bir mücadele yürütülmedikçe proleter devrimciler tarihsel rolünü oynayamazlar. Sisteme ve her türden tasfiyeciler reformist anlayışlara askeri ideolojik politik her saldırımız, verilen her cevabımız onlar cephesinde krizlere yol açmadıkça proleter devrimciler tarihsel rollerini oynayamazlar.

Bitirirken; Owen’den Thomas More’ye, Babeufçüler’den Orwel’e kadar uzanan ütopyaların düşünceleri bugün ne kadar bilimsel ise Bernstein, Kautsky, Jaures, Adler ne kadar devrimci ise teoride (devrimci Marksizm de gerileme) ve taktiklerde (sloganların budanması) şeklinde kendini ortaya koyan (Lenin) tasfiyecilik de o kadar bilimsel ve devrimcidir. İdeolojik siyasal yönelimlerini iki koltuğa birlikte oturmak üzerine kuran, Mahir Çayan’ın söylemiyle “dar kafalı çok bilmiş mekanik kafalı” reformistlerin kitleleri “yalanla evlendirip onunla yaşamaya mahkum etme” çabaları bekledikleri karşılığı bulamamış, her derde deva, bilimsel değer ve yöntemlerden arınmış güzellmeleri ellerinde kalmıştır.

SEÇİMLERİN DE DEĞİŞTİRE

24 Haziran seçimleri sonrası temel parametrelerde esaslı bir değişim söz konusu olmadı. Ki genel yönelim açısından bir değişim seçimler öncesi duruma bakıldığında zaten beklenmiyordu. Seçimler Türk hakim sınıflarının politik krizinin sadece bir sonucuydu. Amacı ise kriz içindeki koşullara yeni bir nefes aldirabilmektir. Özellikle egemen sınıf klikleri arasındaki gerginlik ve çatışma, Türk egemen sınıfları ile emperyalistler arası gerginlik, faşist diktatörlüğün bölge politikasındaki sorunlar ve ekonomik krizin yapısal özelliklerinin ötesinde yaşadığı kriz semptomları sistemin tek merkezden yönetmeye dayanan bir biçimle süreci örgütlemesi ihtiyacını getirmiştir. Seçimler zaten fiilen var olan yönetim biçiminin Nisan 2017'de bir anayasa değişikliğinin ardından bu seçimle yürürlüğe girmesi anlamına gelmektedir. Faşist diktatörlük şu aşamada tüm sorunlarına rağmen süreci yönetmede işlevli olan fiili bir biçimi yasal hale getirmiş durumdadır.

Seçimler hiç kuşkusuz var olan sorunların üstesinden gelmeye yetenekli değildir. Ortaya çıkan sonuçlar ve oluşan tablo temel gidişata dair esaslı bir değişiklik yaratmamıştır. Kurulu ve verili politik duruma dair sabitler ve değişkenlerde esaslı bir oynama olmamıştır. Fakat seçimlerin sonuçları birkaç açıdan değerlendirmeye tabi tutulmalıdır.

TAYYİP-AKP VE MHP KLİĞİNİN ZORUNLU YOL ARKADAŞLIĞI VE GELECEKSİZLİK

Birincisi, Tayyip-AKP ve küçük ortak MHP yaklaşık 2 yıldır sürdürdükleri fiili ortaklığı bu seçimler vesilesiyle net ve belirgin bir sözleşmeye çevirmiştir. Bu faşist blokun, devletin dümeninde iki yıldır sürdürdüğü politikalar seçimlerin sonucuyla yeni bir moral kazanmıştır. İç ve dış politikada saldırganlığa ve savaşa dayanan politikasına sandık ve kitle desteği moral kazandırmıştır. Aradığı "meşruiyeti" seçimlere bağlamasa da saldırıların dozunu artırmak üzere kurgulanmış yönelimine bu şekilde bir dolgu ve destek gücü

oluşturmuştur. Kurulan ittifakın seçim ikliminin yarattığı özgün çelişkiler ve gerginlikler içinde test edilmesi ve bir nevi sınavdan geçmesini sağlamışlardır. Seçim kampanyaları boyunca yer yer lokal düzeyde gerginlikler yaşansa da bu ittifak kendisi açısından başarılı bir sınav vermiştir. Ancak burada unutulmaması gereken nokta, bu faşist blokun gerek kendi aralarında gerekse iç dinamiklerinde, sürecin genel kaotik ve krizli yapısının getirdiği sorunlar yansımaları bulmakta, her an açığa çıkan sorunlar gelecek süreç için bloğun çatlak noktalarına işaret etmektedir. MHP liderinin yer yer AKP'li vekillere yönelik sert uyarıları, buna karşı Binali Yıldırım ve Tayyip Erdoğan gibi yüksek profillerden "ittifakta sorun ve çatlak olmadığına" dair söylemler, esasında üstü örtülmüş sorunlarla bezeli bir birlikteliğin yaşandığına işaret etmektedir.

Seçim politikası, örgütlenme aşaması ve doğurduğu sonuçlar AKP-Tayyip kliğinin mümkün olan en geniş, işlevli faşist blok oluşturma çabasıyla geçmiştir. Bu basitçe bir seçim kazanmaya dayanan yönelimden çok, izleyeceği siyasete egemen sınıf kliklerinden geniş tabanlı destek bulma ve yönelimini etkin şekilde hayata geçirme kaygısından kaynaklanmıştır. Bu noktada kısmi bir başarı sağlanmıştır. Ancak yakalanan yeni koalisyon durumu aynı zamanda onun mahkum ve mecbur olduğu bir duruma işaret etmektedir. 2013'den itibaren istikrarlı bir şekilde zayıflayan, iç çatışmaları bastırma da durduramayan gerçekliğiyle, dağılmayı engellemek için böylesi bir çözüm üretme anlayışı geliştirilmiştir. Bu durumun normal koşullarda sürdürülebilir niteliği ise esasta yoktur. Faşist diktatörlüğün saldırgan, katliamcı ve savaşa dayalı siyasetinin özü krizlidir. Bu kriz sürekli bir şekilde yeni politik krizlere gebe. Ortaya çıkacak her kriz aynı zamanda bu koalisyonun içindeki çatlakların büyümesine, daha güçlü bir enerji biriktirmesine ve hiç kuşkusuz yıkıcı bir depreme sonuçlanmasına olanak sunmaktadır. Bunu anlamak için yakın zamanda AKP-Gülen ittifakına bakmak yeterlidir.

MHP ise bu politik iklimde hem devlet bürokrasisi içinde hem de meclis içindeki gücüyle özgün ağırlığını

artıran bir rol üstlenmiştir. MHP, faşist Türk devletinin bütünlüklü çıkarlarında varoluşsal bir reflektir. MHP'nin duruşu ve politik konumlanışı bir yandan faşist Kemalist diktatörlüğün kurucu değerlerinin sigortası özelliği taşıırken diğer yandan devletin bütünlüklü yöneliminde, kontra gücü, örgütlü gücü ve aynı zamanda meclis içinde ve bürokratik yapıdaki etkisiyle her zaman en güçlü destek gücünü temsil eder. MHP, sopa ve havuç politikasında devletin neye ihtiyacı varsa onun işlevlenmesinde en etkili rolü üstlenmiştir. Örneğin havuç politikasında devletin ve egemen sınıfların ihtiyacı varsa, tıpkı idamın kaldırılması, Kürtçe TV'nin açılması gibi, yumuşatıcı rolünü üstlendiği gibi, sopanın en etkin kullanılması gereken dönemlerde de karakteristik ırkçı-faşist-kontra yapısıyla etkinliğini göstermiştir. Bu süreçte de aktif şekilde benzer bir rol üstlenmiştir ve görevini yerine getirmektedir. Bu noktada MHP'nin konumlanışını Devlet Bahçeli'nin zayıflamış politik kimliğine atfetmek, Tayyip Erdoğan'la yaptığı küçük pazarlıklarla açıklamak ya da kişisel olarak şantaj maruz kaldığı için teslim oldu teorileri yapmak MHP'nin sınıfsal ve siyasal karakterine dair özelliklerinden bihaber olmak demektir. MHP, Türk egemen sınıflarının ve faşist devletin varoluşsal krizi en derin hissettiği dönemlerde onun sigortası olma rolüne soyunmaktadır. Bugün de bu kriz ortamında Tayyip-AKP'de işlevli olan bu çıkarlara tereddütsüz destek konumundadır. Bu onun tarihsel ve politik rolüyle ilintilidir. Bu anlamda AKP'nin, TC'nin kurucu değerlerine yönelik hırpalayıcı, aşındırıcı ve yer yer uyumsuz yapısına karşı aynı zamanda bir denge ve ayar durumundadır.

Bu bloğun seçimle elde ettiği ve aralarında kurduğu yeni bir denge yoktur. Seçim öncesi tablo devam

etmektedir. Her ne kadar esas güç Tayyip-AKP kliğinde olsa da MHP bu süreci etkileyen ve belirleyen olanakları elinde tutmaktadır. Ancak bu iki klik şu aşamada birbirine bağlı ve bağımlı ilişkilerini pekiştirmiş görünmektedir.

AYNI TAS AYNI HAMAM: CHP

İkincisi, seçimlerde CHP ekseninde

kurulan diğer faşist ittifak ve blok da seçim sonrasında da konumundan yine esasta bir şey kaybetmemiştir. Seçim kampanyası boyunca kitlelerin öfke ve tepkisini toplamak ve kendine yedeklemek için söylenen tüm yalanlar seçim sonuçlarıyla havaya uçmuştur. Muharrem İnce ile yaratılan rüzgar ve "demokrasinin geleceği, Tayyip'in gideceği" rüyaları sandıkların başında nöbet tutan on binlerce insanın emeğinde ve kararlılığında karşılıksız kalmakla sonuçlanmıştır. CHP kitlelerin öfkesini ve tepkisini meydanlarda bir güce dönüştürse de seçim sonuçlarıyla birlikte bu öfke ve tepkinin "sistemin geleceği" için tehlike barındırdığını görerek onu sandığa gömmeyi planlı, programlı bir sınıfsal duruşla gerçekleştirmiştir. Geniş toplumsal kesimleri, faşizmin acımasız baskı ve sindirme politika-

MEDİĞİ POLİTİK DENGELER

larını AKP-Tayyip kliğinin omuzlarına yıkarak bir yandan devlet gerçekliğini manipüle etmiş diğer yandan faşizmin yaratmaya çalıştığı korku iklimine kendi kampanyası ile büyük destek vermiştir. Kitlelerin korkusunu kendinde yedeklemenin bir aracına ustaca çevirmiştir. Adeta geniş kitleleri bu korku unsuru ile yönetmiş ve seçimlerde kendisi için bir dolgu

“faşist bir parti olmanın hakkını” yeterince vermediği vurgulanmaktadır. Kuşkusuz bu yalan propaganda karşılıklı mücadelede bir süredir devam eden argümanlardan birinin hala geçerli bir yanı olduğu ve kullanılma-ya devam edileceğinin göstergesidir. CHP bu şekilde “milli olmamakla” suçlanacak, devleti bu “gayri-millî” politikayla yönetme kabiliyeti kazanamayacağı üzerinden bir politika yapılacaktır. Bir dönem önce milletvekili olan Eren Erdem’in seçimlerden hemen sonra apar topar tutuklanması, her ne kadar CHP yönetimi açısından da kanıksatıl-sa da CHP’ye yönelik kuşatmanın, baskının devam edeceğine işaret eder.

Ki CHP içinde seçimden hemen sonra iç kavga da başlamıştır. Muharrem İnce aldığı oy oranının psikolojik desteğiyle genel başkanlık yarışına derhal girişmiştir. Bu kavganın bir denge içinde gideceği görülse de CHP’de iç sorunlarla ve çatlaklarla ilerleyecek bir sürece işaret etmektedir.

Bu blok içindeki İyi Parti seçim sonrası AKP-Tayyip kliği ile flört durumuna geçmiştir. Seçimlerde beledikleri oy oranını yakalayamamayı CHP ile ittifaka mal ederken, MHP’siz de mecliste çıkış yolu olabileceğini, kendilerinin yapıcı bir rol ile sorumluluk üstleneceklerini beyan etmişlerdir. MHP’nin ikiz kardeşi olarak mecliste hatırı sayılır bir güç olarak konumlanan bu parti, etkin bir muhalefet gücü olarak varlığını ne kadar sürdüreceği tartışmalı durumdadır. Zira AKP-MHP ittifakının izleyeceği esaslı politikalarla uyumsuz bir ideolojik-politik şekillen-işi bir yana bu iki anlayışın karması durumunda, onlarla aynı siyasi yönelim içinde olan özgünlükleri ve özellikleri söz konusudur. Bu ortak siyasal-kültürel-ideolojik şekillen-iş bu partiyi bir seçenek olarak tutan ama AKP-MHP bloğunun iç çelişkilerine

paralel olarak besleyip büyütülebi-lecek bir duruma mahkum etmektedir. Ancak var olan kriz ve kaotik ortamda sistem için kullanışlı ve sürece adapte olabilecek bir siyasal özelliği söz konusudur. Faşist diktatörlüğün temel politikasının AKP-MHP’nin belirlediği bugünkü yönelimde bir süre boyunca ilerlemeye mahkum olduğu düşünülürse, İyi Parti’nin taşıdığı özelliklerin kıymeti daha anlaşılır olacaktır. Olası boşluğu hızla doldurmada, aynı politikayı sürdürme seçeneğinde en iyi adres olduğu görülmektedir.

FAŞİZMİN HDP KORKUSU VE DÜŞMANLIĞI

Üçüncüsü, HDP seçim öncesi konumlanışını değiştirecek yeni bir sonuçla karşılaşmamıştır. Barajı aşmayı başarmıştır. Verili politik iklimde, hilelerin olmadığı bir sandık düzeninde HDP’nin alacağı oy oranının aldığı oydan daha fazla olduğu kesindir. Zira çalınan oyların önemli bölümü HDP’den aşırılmıştır. T. Kürdistanı’nda bu oyların bir kısmı açık bir şekilde çalınmıştır. Egemen sınıflar şovenizm propagandasının bir parçası olarak HDP’nin baraj altında kalması kampanyası yürütmüş olsa da onu baraj altında bırakacak düzeyde bir hile yapmayı göze alamamıştır. Göze alamamasının iki nedeni vardır. Birincisi, milyonlarca kitlenin desteklediği bir partinin meclis dışı kalması bu dinamik ve harekete geçmeye hazır kitleyi başka bir mecraya sürükleyecektir. Bu olasılık var olan politik koşullarda büyük tehlike anlamına gelmektedir. Seçimin hemen arkasında HDP’nin baraj altında kaldığına inandırılmayacak öfkeli milyonlarca insan söz konusu olacaktır. Bu ciddi bir toplumsal tepki ve hareket demektir. Bunun bir süreç boyunca devam edecek potansiyeli söz konusu olacaktır. Oysa HDP’nin verili siyaseti faşizm için, parlamentarist karakterli olması anlamında daha az tehlike barındırmaktadır. İkincisi, Kürt meselesi ile ilgilidir. Faşist diktatörlük bölge politikası ve iç politikasında görüşme, diyalog ve uzlaşmayı hala bir alternatif olarak elinde tutmaktadır. Zayıf ve cılız bir seçenek olarak görülse de faşizm için işlevli karakteri ortadan kalkmamıştır. Bu anlamda Kürtler’in mecliste makul düzeyde bir temsiliyet taşıması egemen sınıflar için ciddi

zarar getirecek bir durum değildir. Zira mecliste bulunmanın, kürsüyü kullanmanın içinin boşaltıldığı, pratikte işlevsizleştirildiği yeni bir sisteme geçilmiştir. Bu tablo meclisi görünmez ve etkisiz kılma durumunu süreklileştirmektedir. Bu bağlamda da iktidar için, mecliste HDP’nin yapacağı muhalefetin ciddi bir sakıncası yoktur. Bu yönleriyle faşist diktatörlük makul düzeyde bir oranla barajı geçmiş bir HDP’den rahatsızlık duymamaktadır. Onun asıl endişesi her durumda Kürt ulusal mücadelesi ve hareketinin varlığını koruyor olmasıdır. Bu gücün test edildiği esas alan ise kesinlikle HDP ya da aldığı oy değildir.

Faşist diktatörlük için seçimlerde ortaya çıkan güç ve olanaklarla siyasal parametreleri belirleme süreci bir önceki döneme göre oldukça geri düzeye çekilmiştir. Bu tabloda HDP’nin barajı geçmiş olması bir başarı ölçütü olarak görülmemelidir. HDP için asıl başarı parlamentarizm sınırlarını parçalayıp, faşizmin saldırılarına karşı hakkını veren bir mücadelenin örgütlenmesidir. HDP faşist diktatörlük tarafında tecrit edilmeye, kuşatılmaya ve yoğun bir baskıya maruz kalmaya devam edecektir. Seçim sonrası Tayyip Erdoğan’ın CHP’yi “HDP ile ilişki kurmama-ya” çağırın tutumu, son dönemin parlayan faşisti Süleyman Soylu’nun Pervin Buldan’a yönelik tehditleri HDP’nin sıkı bir kuşatmaya alınacağına, HDP’ye saldırı dozunun daha fazla artırılacağına ilk işaretleri olarak değerlendirilebilir. Bu anlamda HDP’nin çizgisine dair eleştirilerimiz olsa da bu partiye karşı yürütülecek saldırıları aktif şekilde karşılamak, demokratik hak mücadelesi konusu haline getirmek görev ve zorunluluktur. HDP’nin demokratik hak ve özgürlükler talebinden taviz vermeden bir direniş sergilemesi olumlanmalıdır. Ancak saldırının boyutu ve düzeyi düşünüldüğünde bu mücadeleyi meclis temsili ile sınırlamaya çalışan sakatlanmış çizgisi de eleştirilmeli, bir önceki dönem saldırıları karşılama noktasındaki yetersizliklere bakılarak gerçekler ifade edilmelidir. Bu eksiklikler eleştirilirken HDP’ye

malzemesine dönüştürmüştür. Seçim sonrası ise AKP-Tayyip’in dizayn ettiği seçim kurallarını kabul etmekte ve kitleleri de buna boyun eğmeye davet etmekte beis görmemiştir.

CHP egemen sınıf kliği olarak gücü biraz daha zayıflamış olarak süreçten çıksa da keskinleşen mücadelenin bir öznesi olarak kendisi için daha iyi koşulların oluşmasını bekleme pozisyonunu kaybetmemiştir. Hala faşist sistemin bir kliği olarak rolü ciddi düzeydedir. Bu eksende egemen sınıflar arasındaki kavgada taşıyıcı politik öznelere biri olarak yerini almaktadır. Ancak faşist AKP ve şrekası tarafından CHP’yi daha da zayıflatmak için kuşatma süreci devam etmektedir. HDP ile güçlü ilişkisi olduğu, HDP’nin barajı geçmesinde misyon üstlendiği yönlü bir tartışma ve şovenist bir politikayla, CHP’nin

yönelik kuşatma ve saldırılara karşı ortak direnme ve mücadele perspektifi asla yitirilmemelidir.

KAPIYI DÖVEN EKONOMİK KRİZ, ÇIKMAZA SÜRÜKLENEN KÜRT MESELESİ VE ORTADOĞU

Dördüncüsü; seçimler artık dizginlenemeyen bir ekonomik krizin tetiklenmesi ve boyutlanmasına daha fazla el vermektedir. %20'lere dayanan enflasyon oranı, dur durak bilmeyen zamlar, sıcak para musluklarının kapanması, büyümenin dinamiği olan inşaat sektörünün yapısal krizin pençesine düşmesi, devalüasyon yaratacak boyutta döviz kurlarındaki oynamalar, ekonomide resesyon sesleri ve yeni bir IMF programı ("IMF'siz IMF programı") tartışmalarının ekonominin üstüne düşen gölgesi ile birlikte ortaya çıkan bir seçim sonrası iklim söz konusudur. Son süreçte memur maaşlarındaki birkaç günlük gecikmeler, ödenmeyen döner sermaye gelirleri ve harcırahlar ise kamu bütçesinin ne düzeyde bir sıkışıklık yaşadığına dair işaretlerdir. Kuşkusuz ekonomide ki sıkıntıların büyüyen devam etmesi kaçınılmazdır. Emekçilerin zaten ciddi düzeyde yaşadığı zorluk ve sıkıntılar daha da büyüyecek ve çekilmez hale gelecektir. Zira sistemin yaşadığı her ekonomik krizin faturası emekçilere hızla kesilmektedir.

Beşincisi, Kürt meselesi ve Ortadoğu politikasında hali hazırda yaşanan politik krizdir. Türk egemen sınıfları bu süreci saldırı ve savaş yönelimi ile aşmaya çalışmaktadır. ABD emperyalizmi ile belli başlı çelişkiler yaşansa da bölge politikası esasta ABD'nin yönelimine uyumludur. Türk hakim sınıfları bölgede saldırganlığa ve daha güçlü rol kapmaya yönelik yönelimini sürdürecektir. Bu noktada Kürt düşmanlığı saldırı politikasına dayanak olacak yegane argümandır. Bunu emperyalistlere karşı dayatma gücü ve olanakları da söz konusudur ve devam ettireceği görülmektedir. Ancak bunun da dayandığı bir sınır olacaktır. Nihayetinde faşist diktatörlük emperyalizmin oyun planında kaybettiği rolü kazanma sürecini yeniden örgütlemektedir. Bunu kazanıma çevirdiği noktada bölgesel bir hami olarak politikasını dengeleyecektir. Ancak Kürt ulusal direnişinin, bölgesel çelişkilerin TC'nin zorladığı sınırlarda kaybetmesine el verecek dinamikleri söz konusudur. Efrin ile ilan ettiği ve Menbiç'le pekiştirmeye çalıştığı "zaferin" bölgesel dengeler düşünüldüğünde ABD emperyalizmine itaate dayanmaksızın korunması mümkün değildir. Bu itaatin genel yönelime uyumu da içeren siyasal karakteri ise onun daha derin bir politik kriz ve bela içine düşmesi anlamına geleceği görünen köy kadar açık ve ortadadır.

SÜRECİ SEÇİM ÇALIŞMALARI İLE DEĞİL ÖRGÜTLENME ZORUNLU LUĞUYLA KARŞILAMAK

Ortaya çıkan tabloya baktığımızda aslında çok şey atfedilen seçimlerin doğurduğu şey var olan dengelerin devamını içermektedir. Bu anlamda seçime atfedilen durum deyim yerindeyse "dağın fare doğurmasıdır". Politik ve ekonomik krizi, daha donanımlı ve süreci tek merkezden yönetecek bir biçimle göğüslemenin yasal kılıfı bu seçimlerle sağlanmıştır. OHAL ve sıkıyönetim yetkileri Cumhurbaşkanlığı'nda toplanacaktır. Bu durum halk yığınlarının daha sıkı bir kuşatma altına alınmasını sağlayacak bir rejim anlamına gelmektedir. Var olan politik krize bu şekilde küçük bir pansuman yapılmaya çalışılsa da yaranın büyüklüğü ve derinliği bu pansumanın pek uzak olmayan bir gelecekte bir karşılığının olmayacağını göstermektedir.

Seçimler belli bir kitlede bugün için afyon rolü oynamaktadır. Bir seçim süreci bitmeden diğer seçim tartışılmaktadır. Önümüzdeki yerel seçimler tartışmasını egemen sınıflar şimdiden başlatmıştır. Kitleler seçim girdabı içinde çaresiz ve umutsuz bir devinim içine sokulmaktadır. Bu duruma karşı kitlelerin örgütlenmesine, örgütlenerek güç olmasına yönelik devrimci çalışmalar, faşist sistemin politik ve

ekonomik krizini devrimci hareketi yükseltme zemini olarak ele almaktadır. Örgütlenme ve devrimci çalışmaya odaklanan bunu sınıf mücadelesinin manivelası haline getirecek yönelim aslolanıdır.

Bu gelişmeler ışığında bakıldığında önümüzde egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin daha fazla derinleşeceği, her ittifakın daha güçlü bir ayrışma ve sorunla parçalanma zemininin ve daha derin krize yol açma koşullarının oluşacağı bir politik süreçten geçilmektedir. Faşist diktatörlük Kürt halkı başta olmak üzere işçi sınıfı ve tüm halk kesimlerine yönelik kapsamlı saldırılarını kesintisiz sürdürecektir. Kitlelerin örgütlenmesinin önüne geçecek her türlü yöntemi, korkutma politikasını ve aracını özellikle kullanacaktır. Halkın örgütlü güçlerine saldırılarını, ideolojik kuşatma ve örgütsel tasfiye bağlamında devam ettirecektir. Bu duruma karşı faşizmin korku çemberini parçalamak, bu korku iklimine örgütlü bir duruşla yanıt olmak gerekmektedir. Korkunun yarattığı iklimi kan taşımadan faşizmin örgütlü gücüne karşı ancak örgütlü bir duruşla yanıt olunabileceği bilinciyle sabırla, ısrarla ve kararlılıkla geniş kitleler içinde örgütlenmek ve kitleleri kendi sorunları ekseninde seferber edecek politikalar oluşturmak zorunludur.

AB EMPERYALİZMİ VE TÜRKİYE'NİN GÖÇMEN PAZARLIĞI

Emperyalistler ile onun dışında kalan, ancak özellikle jeostratejik önemi büyük olan devletlerarası ilişkinin belirleyicilerden biri de faşist TC'dir. Ancak onun belirleyiciliği bölgesel hegemonya ve uluslararası sermaye pazarından küçük de olsa pay sahibi olmanın ilerisinde değildir.

Emperyalist-kapitalist burjuvazinin bir süredir Suriye ve Ortadoğu'da pazar dalaşı üzerinden aşmaya çalıştığı siyasal krizin emperyalizm açısından diğer bir tehlikesi de sarsıcı nitelikte olabilecek bir ekonomik krizdir. Emperyalizmin içte (daha çok Avrupa'da) saldırganlaşması ve faşizan düzenlemelere gitmesi, dışta ise emperyalist işgal ve savaşları körüklemesi, müdahale edemediği yoksul ülkelerde ise iç savaşları körükleyerek siyasal ve ekonomik hakimiyet ve kendine bağımlılık yaratmaya çalışması yeni bir mesele değildir.

Emperyalizm vahşi ve asalak bir sömürü sistemi olması yanında aynı zamanda bir savaş sistemidir. Do-

layısıyla onun hakim olduğu dünya üzerinde pazarların paylaşımı esas olduğu gibi bunun için yapılacak en felaket şeyler dahi emperyalist burjuvazi için sadece teferruattır. Çok uluslu emperyalist tekellerin yeni pazarlar için aralarındaki rekabet küçüğün büyüğü yutması çerçevesinde gittikçe derinleşmekte ve bunun bir yansıması olarak savaşlar sürekli olduğu gibi toplumsal barış ve refah olanaksız hale gelmektedir. Barış ve "huzur" ancak burjuvazi ve onun siyasal temsilcileri için vardır. Emperyalizm bu açıdan bakıldığında ise kendi çelişkileri içerisinde toplumsal kaos ve savaşları yaratmak durumundadır. Bu emperyalizmin içsel bir yasası olarak tüm toplumsal yapıya sirayet etmektedir. Toplumsal yıkım,

ekonomik kriz ve savaşların sonucunda ise toplumsal göç hareketi ortaya çıkmaktadır. Göçmenlik kelimesi ise son yıllarda sosyal ve siyasal yaşamda her gün duyabileceğimiz bir kavram halindedir. Elbette bu durumun somut sebepleri olduğu gibi esas tarihsel ve sınıfsaldır. Emperyalist-kapitalist burjuvazi ve onların temsilcileri olan burjuva partiler ve faşist güçler göçmenlik gündemini stratejik politikalarının merkezine koymuş durumdadırlar. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası burjuva partiler göç olgusunun kendisini, mevcut düzeni yeniden örgütlemenin bir aracı olarak stratejik konuları içerisine almışlardır. Emperyalist-kapitalist sistemin bu yönelimine bağlı olarak ırkçılık ise sosyal ve kültürel yaşamda örtülü,

ancak siyasal olarak kendini tanımlamış açık ırkçılık boyutunda toplumsal bir gerçeklik haline geldi. Bu anlamıyla siyasallaşmış bir perspektif oluşturabilmek için göç kavramının tarihsel boyutuna hakimiyet önemli bir noktada durmaktadır.

"*Migratio*" kelimesinin tarihsel kökeni ve anlamı latince'dir. "Taşınma, veda ve göç edenler" anlamına gelmektedir. Tarihsel kavramın haricinde, sosyo-politik değerlendirmeler belirleyici bir yerde durmaktadır. Örneğin, sosyolog Frank Düvell, göçü "*Özgürlük, eşitlik ve adalet arayışının süreklilik sağlayan bir toplumsal hareket biçimi*" olarak görmektedir. Sınıflar var oldukça bu realite kendisini koruyacaktır. Bu kavramın

kendisi, insanların öznel algılarıyla, “varlıklı ve güvenli” yaşamın olduğu yerlere bilinçsel ve son tahlilde pratiksel olarak yoğunlaşması hareketi olarak değerlendirmenin sonuçsal bir analiz olduğu kanısındayız. Bu anlamıyla sosyo-politik olarak yapılan bu belirleme kelime ve tarihsel düzeyde kavramın analizini yapmaya yetmektedir.

Emperyalistler ile onun dışında kalan, ancak özellikle jeostratejik önemi büyük olan devletlerarası ilişkinin belirleyicilerden biri de faşist TC’dir. Ancak onun belirleyiciliği bölgesel hegemonya ve uluslararası sermaye pazarından küçük de olsa pay sahibi olmanın ilerisinde değildir. Türk devletinin bu çerçevedeki niteliğinin dışa vurduğu bir durum ise AB emperyalizmi ile olan ilişkisidir. AB emperyalizminin dümeninde olan emperyalist Alman devleti ile faşist Türk devleti arasındaki ilişkiler onbinlerce mültecinin ölümüne, açlığa ve yoksulluğa terk edilenlerin pazarlık konusu edilmesidir aynı zamanda. AB emperyalizmi yaşadığı siyasal krizi ile birlikte gittikçe güçlenen faşizan politika ve ırkçılığın sonucu olarak aynı zamanda yeni arayışlara girmiş durumdadır. Kısa süre önce AB devlet ve hükümet başkanları mülteci hakları konulu bir toplantıda biraraya geldiler. Avrupa Birliği resmi açıklamasında mülteci politikasını devletler arasında daha iyi koordine edebilmek için bir dizi karar aldığını açıkladı. Bu kararlar ekseninde AB içerisinde ırkçı/faşist, otoriter devlet başkanlarından olan Avusturya Başbakanı Kurz, İtalya Başbakanı Guiseppe Conte ve yine Macaristan Başbakanı Victor Orban’ın söylemlerinin önümüzdeki dönemin açık politikası olduğu kararlardan açığa çıkan durum olmuştur.

İnsanlığa 19. yüzyılın zulmünü aratmayacak düzeyde kararlar alan AB emperyalizmi, Türk devletini ise bu bağlamda sınır jandarması ve taşeronu olarak kullanmaktadır. Bunun için özellikle Türkiye’deki 24 Haziran

seçimlerinin sonucunu bekleyen AB emperyalistleri, Türk devleti içerisindeki klikler arası rekabetin sonucunda yönetmeye devam eden Tayyip Erdoğan/AKP kliği ile devam edeceklerini

kaçmak isteyen mültecilerin ise deniz yolunda Yunanistan’a ulaşmadan Türkiye’ye geri iade edilmesi kararı da alınmış durumda. Bunun için Avrupa Birliği askeri sınır güvenliği

sorumluluğunda ve bilgisi dahilinde gerçekleşmektedir. Avrupa Birliği sözcülüğüne yeni dönemde seçilen Avusturya Başbakanı Sebastian Kurz konuya dair gelen sorulara ise şöyle cevap vermiştir; “Çirkin fotoğraflar olmadan, bu işler yürümeyecektir” diyerek katliamlarını meşrulaştıran ve bu çerçevede insanlığa gözdağı veren bir yaklaşım sergileyerek, AB içerisindeki yeni döneme de işaret etmiş oldu. Emperyalistlerin içe dönük ise tüm Avrupa Birliği ülkelerini bağlayan birleşik bir mültecilik yasa paketini yürürlüğe sokmaya hazırlanmaları ise aynı zamanda insan hakları aktivistleri, hukukçular ve aydınlar tarafından endişe ile karşılanan diğer bir mesele olarak öne çıkmaktadır. Bu yasa sadece Avrupa Birliği değerlerine ve onun sınırlarını oluşturan devletlerin ulusal değerlerine bağlılık duyanların, uyum sağlayanların mültecilik hakkı kazanmasını öngörmektedir.

AB yeni mültecilik yasa paketi bu ve benzeri bir dizi faşizan uygulamayı içerisinde barındırmakla birlikte toplumun bir bölümünü izole eden ve aynı zamanda katliamları ve ırkçı/faşist saldırıları meşrulaştırma çalışan bir içerik taşımaktadır. Emperyalizme karşı mücadele bağlamında Lenin’in savaşa ilgili attığı slogana dikkatlerimizi bir kez daha çevirelim. “Yaşasın şovenizme, bütün ülkelerin burjuvalarının yurtseverliğine karşı işçilerin enternasyonal kardeşliği!” (Lenin, Emperyalist Savaş Üzerine)

“Sermayenin egemenliği enternasyonaldir. Bu nedenle tüm ülkelerin işçilerinin kurtuluş mücadelesi de ancak bu mücadele, işçilerin uluslararası sermayeye karşı ortak mücadelesi olduğunda başarılı olabilir.” (Seçme Eserler, c.1, s.467-8)

Bu açıdan işçilerin, göçmenlerin, işsizlerin hangi ulus ve milliyetten olursa olsun Komünist Partisi içerisinde örgütlenmesi komünistlerin önünde bir görev olarak durmaya devam etmektedir.

satır aralarında seçimler sonrası ifade etmişlerdir. Tayyip Erdoğan/AKP kliği ile araları kısmen açılmış olan AB emperyalistleri bu ilişkileri düzeltme ve aynı zamanda Ortadoğu’da politik hedeflerine ulaşmak için Türk devletinin ağızına bir parmak bal çalmaya devam ederek yeni dönemin ipuçla-

kuruluşu olan FRONTEX ekonomik ve askeri olarak güçlendirilecek, tüm AB ülkeleri asker sayılarını FRONTEX içerisinde artıracak ve önde gelen AB ülkeleri ise 2021 yılına kadar bütçesinden % 8-10 gibi bir meblağı FRONTEX’e yatıracaktır.

Sermayenin egemenliği enternasyonaldir. Bu nedenle tüm ülkelerin işçilerinin kurtuluş mücadelesi de, ancak bu mücadele, işçilerin uluslararası sermayeye karşı ortak mücadelesi olduğunda başarılı olabilir.

(Lenin, Seçme Eserler, C.1, s.467-8)

rını da vermiştir. Türk devleti ile yapılan anlaşma gereği T.C önümüzdeki 3 yıl boyunca Suriye başta olmak üzere Türkiye’ye sınır diğer ülkelerden kara yoluyla geçen mültecilere sınırları kapatacağıdır. Resmi sayılara göre yaklaşık 3,6 milyon mültecinin bulunduğu Türkiye’de özellikle önümüzdeki yıllarda sayısı 1 milyonu geçmesi düşünülen mülteci akımını durdurma görevi verilmiştir. Bunun için ise 3 milyar Euro’luk ilk anlaşma yapılmıştır. 2019 yılının son çeyreğinde ise ikinci bir 3 milyar Euro’nun ödenmesi düşünülmekte. Bunun yanı sıra Akdeniz ve Ege üzerinden deniz yoluyla göç etme çabası içerisinde olan ve ülkelerindeki savaştan

Dünya genelinde göçün sadece %0,07 gibi bir düzeyini oluşturan Akdeniz üzerinden Avrupa Birliği sınırlarına olan göçün de engellenmesi açısından insan hak ve onuruna aykırı diğer bir karar ise denizde mültecilerin kurtarılması ve gemilere alınmasının durdurulması olmuştur. Türkiye’nin deniz denetiminin olduğu Akdeniz sularında 2018 yılının ilk çeyreğinde 1292 insan hayatını kaybetmiştir. Sadece Haziran ayında 629 kişi hayatını Akdeniz’de kaybetmiştir. Geçtiğimiz yıllarda bu sayının üçte biri kadar mülteci Akdeniz sularında boğularak ölmüştü. Ölüm sayılarının patlama yapması AB emperyalistlerinin ve faşist TC devletinin bizzat

Karl Marks'ın Doğumununun 200. Yılı Vesilesiyle Uluslararası Etkinlik Düzenlendi

Sınıf mücadelesi tarihi komünistler açısından tarihsel anlamı ve bilinçlerdeki yeri büyük olan takvimsel yılları yaşamaktadır. Ekim Devrimi'nin 100., Komünist Parti Manifestosu'nun yazılışının 170. ve Marks'ın doğumunun 200. yılını kısa zaman önce geride bıraktık. MLM hareketleri açısından Marksizm'in bugünkü anlamı ise öğretilerinin sıkı sıkıya bağlı olduğu tarihsel devrimci teoriden koparmaya çalışan revizyonist, küçük burjuva ve sınıf uzlaşmacı akımlara karşı mücadelede gizlidir.

Tarih boyunca ezen ile ezilen sınıflar arasındaki mücadele kapitalizm şartlarında Karl Marks ve Friedrich Engels kuramcılığında Marksizm aşamasına erişmişti. Böylece Marksizm, sınıflar mücadelesi tarihinde kapitalizmin aynı zamanda diyalektik açıdan bir sonucu olarak da proletaryanın elinde yakıcı bir teoriye kavuşmuştu. Elbette proletaryayı tarih sahnesine çıkararak şeyi zamanın kendiliğinden bir gelişimi olarak açıklamak ya da onu dünya üzerinde basite indirgenmiş bir yaşam mücadelesi olarak açıklamak kaba materyalist bir yaklaşım biçiminden ileriye gitmemiş olacaktır. Marksizm, 19. yüzyılda feodal toplumun gittikçe çözüldüğü ve eskinin monarşik devlet, krallık ve imparatorluklarının yıkıldığı, bununla birlikte "aydınlanma çağı" olarak ifade edilen dünyadaki toplumsal gelişimde sınıflar mücadelesi tarihinin sahnesine kapitalist sınıfın çıkmasıyla açıklanabilecek bir bilimin adıdır.

Lenin, Marks'ı aşağıdaki sözleriyle tanımlarken aynı zamanda kapitalizmin başlıca gelişim yasalarının en yalın özetini sunuyordu.

"Marks, 19. yüzyılın, en ileri ülkelerde temsil edilen başlıca üç ideolojik akımı olan klasik Alman felsefesini, klasik İngiliz politik ekonomisini ve genel olarak Fransız devrimci öğretileri ile birleştirilmiş Fransız sosyalizmini devam ettirmiş ve tamamlamış olan bir deha idi." (V. I Lenin)

Ancak Marksizm'i sadece kapitalizmin analizine dönük bir teori olarak açıklamak Marksizm'in tarihsel gerçekliğini ve onda somutlanmış olan tarihsel ve diyalektik materyalizmi anlamamak anlamına gelecektir. Lenin'in de ifade ettiği gibi Marksizm, kapitalizm çağının ilk sosyalizm

deneyi olan Paris Komünü'nde cisimleşmiş olan Fransız devrimci öğretilerini devam ettirmiş ve onu tamamlayarak proletaryayı kurtuluşa götürecektir olan eylem kılavuzunun tarih sahnesine çıkmasını sağlamıştır. Sınıflar mücadelesinin bir sonucu bakımından ise Marksizm'i çağının

anlamı ise öğretilerinin sıkı sıkıya bağlı olduğu tarihsel devrimci teoriden koparmaya çalışan revizyonist, küçük burjuva ve sınıf uzlaşmacı akımlara karşı mücadelede gizlidir.

MARKSİZM BİR FİLOZOF RÜYASI/HAYALİ DEĞİLDİR

devrimci romantizmi, bir ekonomik yorumlama ve filozof dünyası içerisinde kitlelere sunmaya çalışan burjuvazi Marks ve Engels'in Komünist Parti Manifestosu'na girişte ifade ettikleri o yalın gerçeğin üzerini de örtmeye çalışmaktadırlar. "Bugüne kadar var olan bütün toplumların tarihi, sınıf mücadelelerinin tarihidir." (Komünist Parti Manifestosu, 1847) diyerek Marks, Emperyalist-kapitalist burjuvazinin günümüzde de geçerliliğini koruyan temel yasasına da işaret etmişti.

Sınıf mücadelesi tarihi komünistler açısından tarihsel anlamı ve bilinçlerdeki yeri büyük olan takvimsel yılları yaşamaktadır. Ekim Devrimi'nin 100., Komünist Parti Manifestosu'nun yazılışının 170. ve Marks'ın doğumunun 200. yılını kısa zaman önce geride bıraktık. MLM hareketleri açısından Marksizm'in bugünkü

Marks'ın o meşhur tanımlaması, "Klasik Alman Felsefesinin Sonu"na işaret eden 11. Tezi, diğer 10 tezin yanı sıra bu dönemde formülleştirilir. "Filozoflar dünyayı yalnızca çeşitli biçimlerde yorumlamışlardır; oysa sorun onu değiştirmektir." Bu, Marks'la bütün diğer filozoflar arasındaki temel ayrım noktasını oluşturur.

Marks, ilk kez 28 Ağustos 1944 tarihinde, Paris'te yolları kesişen ve bir daha hiç ayrılmayacak olan Engels'le birlikte örgütlenme çalışmalarını hızlandırır.

Haziran 1847'de Adalet Birliği'nin kongresi toplanır. Marks ekonomik sıkıntıları nedeniyle bu kongreye katılamaz. Marks'ın kongreye mutlaka katılmasını istediği Engels, bu kongrede etkili olur. Engels'in girişimiyle Adalet Birliği'nin adı Komünistler

Birliği olarak değiştirilir. "Bütün ülkelerin proleterleri birleşin" şiarı da bu kongrede formüle edilir.

Komünistler Birliği, 29 Kasım 8 Aralık tarihleri arasında 2. Kongresi'ni yapar ve buna Marx da katılır. Kongre kararları doğrultusunda, Engels'in daha önce hazırladığı "Komünizmin İlkeleri" taslağından hareketle Komünist Manifesto'nun hazırlanması görevini Marks üstlenir. Karl Marks ve Friedrich Engels'in ortak çalışması olarak Komünist Parti Manifestosu 21 Şubat 1848'de yayımlanır.

Komünist Parti Manifestosu'nun yazımı ile birlikte Karl Marks ve Friedrich Engels tarihinde zorun rolünün değiştiriciliğine ve kaçınılmazlığına da "Eleştiri silahı, elbette, silahların eleştirisinin yerini tutamaz; maddi güç, maddi güç ile alaşağı edilmelidir." sözleriyle

işaret etmiştir.

Marksizm, dünya genelinde emperyalist-kapitalist burjuvazinin savaş, sömürü, zulüm ve saldırganlığının had safhada olduğu bir dönemde başta MLM'lerin Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesi için vermiş oldukları Halk Savaşları'nda göklere çekilen bayrak olarak yaşamakta, ezilenlerin ulusal ve sosyal kurtuluş için vermiş oldukları devrimci savaşların ise ruhunda yaşamaktadır.

Tasfiyeciliğin, ideolojik ve politik dejenerasyon ve yıkımın dünyanın birçok yerinde devrimci hareketlerini de etkisi altına aldığı bir dönem yaşıyoruz. Proletaryanın devrimci diktatörlüğü, Komünist Parti ve bilimsel sosyalizm öğretilerinin uygulanabilir olmadığı ya da öğretilerin

esnekleştirilmesi gerektiği söylemlerinin yayıldığı, tarihsel diyalektik materyalizmin gerçeğine rağmen, sınıf mücadelesinde devrimci zorun geçersizliğinin propaganda edildiği bir dönemde MLM'ler tarafından Marksizm bir eylem kılavuzu olarak kararlı bir şekilde savunulmaktadır.

KARL MARKS'IN DOĞUMUNUN 200. YILI DÜZENLENEN ETKİNLİKLE KUTLANDI

Karl Marks'ın doğumunun 200. yılına atfen ise dünyanın belli ülkelerinde devrimci-komünist parti ve örgütler uzunca bir süredir yürütmüş oldukları 200. yıl kampanyasının finali için 30 Haziran günü uluslararası bir etkinlikte Almanya'da biraraya geldiler. 11 ülkeden MLM parti ve örgütlerin biraraya geldiği etkinlikte parti ve örgütler adına yapılan sunumlarda Karl Marks'ın 200. doğum yılında, uluslararası komünist hareketin Maoizm bayrağı altında yeniden bir araya gelmeleri, parti inşalarını tamamlayarak proletaryanın uluslararası örgütünü kurmak için birleşik mücadele araçlarının yaratılmasına dönük tartışmalar gerçekleştirildi. Katılan örgüt ve partilerin sunumlarının yanı sıra yine koşullardan kaynaklı olarak katılmayan örgütlerin sundukları mesajlarla da renklenen etkinlik, katılan örgüt ve partilerinin ülke değerlendirmeleri ile geniş bir ideolojik tartışma zeminine ve aynı zamanda karşılıklı önemli bilgi aktarımlarına da olanak tanıdı. Etkinlik, Uluslararası Komünist Hareket'in dağınıklığını aşmak için devrimci kararlılık ve motivasyonla dolu olan, çoğunluğunu ise gençlerin oluşturduğu yaklaşık 100 kişilik bir katılım ile de canlılık yarattı.

Peru, Brezilya, Türkiye, Şili, Avusturya, Fransa, İsveç, Finlandiya, Galiçya ve Almanya'dan parti ve örgütlerin yanı sıra İtalya, Meksika ve Ekvator'dan sunulan mesajlarla aynı zamanda uzun sayılabilecek bir dönem sonrası MLM hareketin geniş çerçevede eylem birliği yaptığı bir çalışma olması bakımından da etkinlik önemli bir yerde durmaktadır. Ülkelerinde Halk Savaşı mücadelesi veren daha deneyimli MLM partiler ile emperyalist merkezlerde inşa aş-

masında bulunan MLM örgütlerin, Maoizm'in temel ilkeleri etrafında birlikte hareket etme, proletaryanın uluslararası örgütlenmesini yaratmak için anlayış birliği içerisinde çalışmalarını sürdürme noktasındaki kararlılık önümüzdeki yıl yapılması düşünülen birleşik Maoizm Konferansı hedefinde yansımaları buldu.

Peru Halk Hareketi (Yeniden İnşa Komitesi), Halkın Haklarını Savunmak İçin Devrimci Cephe (Brezilya), Halkın Devrimci Öğrencileri Hareketi (Brezilya), Brezilya Komünist Partisi - Kızıl Fraksiyon, Türkiye

leterleri Birleşin" sloganıyla etkinliği sonlandırdılar.

Etkinlikte Türkiye Komünist Partisi / Marksist-Leninist tarafından gönderilen mesajda ilk olarak Karl Marks doğumunun 200. yılında anılarak etkinlik selamlandı. Devamında, "Mark, Lenin'in sözleriyle, '19. yüzyılın, en ileri ülkelerde temsil edilen başlıca üç ideolojik akımı olan klasik Alman felsefesini, klasik İngiliz politik ekonomisini ve genel olarak Fransız devrimci öğretileri ile birleştirilmiş Fransız sosyalizmini devam ettirmiş ve tamamlamış olan bir deha'

Marksizm sadece teori değildir. O proletaryanın sürdürdüğü sınıf mücadelesinde bir eylem kılavuzudur. Sosyalizm ve komünizm yolunda sürdürülen devrimci mücadeleleri yolundan saptırmaya çalışan, işçi sınıfını ve ezilen yığınları revizyonist, oportünist düşüncelerle zehirleyen, proletaryanın diktatörlüğünü savunmayan "barışçıl" sınıf uzlaşmacısı tüm burjuva akım ve düşüncelere karşı, sınıf bilinçli proletaryanın elinde devrimci bir silahtır.

Marksizm, Marks'ın öğretileri ile sınırlı kalmamıştır. Proletaryanın sınıf savaşımında ve iktidar mücadelesinde Lenin ve Başkan Mao'nun eşsiz katkıları ile bugün Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini ortaya çıkarmıştır. Bugün Maoizm'i savunmadan Marksizm'i, onun yaşayan ruhunu anlamak, proletaryanın iktidar mücadelesini sürdürmek imkansızdır. Marks'ın 200. doğum yılını MLM bir kavrayışla kutlamanın heyecanı ve onurunu yaşayarak sosyalizm ve komünizm yolunda kararlılıkla ilerliyoruz, ilerleyeceğiz.

Dünya işçi sınıfının ölümsüz ustası, Kapital adlı yapıtıyla, kapitalist sisteme karşı savaş açan komünizmin teorik önderi Karl Marks, işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının devrim, sosyalizm ve komünizm yolunda sürdürdüğü mücadelede yaşıyor, yaşayacak!

65 yıllık yaşamına başta "Kapital" olmak üzere pek çok bilimsel eseri sığdıran Karl Marks'ın öğretileri 200. doğum yıldönümünde insanlığın sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir yeni dünya yaratma kavgasına yol gösteriyor.

Biz Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndan komünistlerin örgütü olarak; devrim, sosyalizm ve komünizm için, Türkiye coğrafyasında sürdürdüğümüz mücadelede; Marksizm, Leninizm ve Maoizm'in bilimsel öğretilerini kendimize rehber alıyoruz.

"Bırakalım egemen sınıflar komünist bir devrim korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var. BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!" [Komünist Parti Manifestosu, 1847]"

Komünist Partisi/Marksist-Leninist (TKP/ML), Ekvator Komünist Partisi - Kızıl Güneş, Şili Komünist Partisi - Kızıl Fraksiyonu, Maoist Komünist Partisi (Fransa), Komünist Dernek (İsveç), Kızıl Bayrak Kolektifi (Finlandiya), Galiçya Komünist Partisi Merkez Komitesi tarafından katılan delegasyonlar birer konuşma gerçekleştirdi. Meksika Komünist Partisi - Kuruluş için Devrimci Çekirdek ve Maoist Komünist Partisi'nin (İtalya) mesaj gönderdiği etkinlikte yine Yoksul Köylülerin Mücadele Ligi (Brezilya), Yeni Demokrasi (A Nova Democracia-Brezilya) ve Almanya Kızıl Bayrak Komitesi etkinliğe görüntülü bir mesaj sundular. Uluslararası komünist hareketin sorunları, revizyonizm ile mücadele, MLM'nin bilimsel değerlendirmesi ve Gonzalo Düşüncesi çerçevesinde ortaya çıkan ideolojik ve politik farklılıkların ise uzun süreli ideolojik tartışma ve karşılıklı fikir ve deneyim aktarımlarıyla somutlanması gerektiğini ifade eden delegasyonlar 2019 yılında Birleşik Maoizm Konferansı'nı gerçekleştirme hedefi belirleyerek kampanyanın ana şiarı olan "Bütün Ülkelerin Pro-

idi. Kapitalist emperyalist barbar sistemin sömürü, baskı ve savaş politikaları sonucu, işçi sınıfı ve dünyanın mazlum halkları yoğun bir yıkım, sefalet ve yoksulluk içinde. Emperyalist tekeller arası süren rekabet ve üretim anarşisi sistemlerinin krizini tetikliyor. Sermayenin pazar kavgası nedeniyle çıkartılan savaşlarda ezilen milyonlar katlediliyor, artan biçimde yoksulluğa mahkum ediliyor ve göçlere zorlanıyorlar. 'Bugüne kadar var olan bütün toplumların tarihi, sınıf mücadelelerinin tarihidir.' [Komünist Parti Manifestosu, 1847] diyen Marksizm, görünürdeki bu labirent ve kaosu yöneten yasaları keşfetmenin anahtarını, yani sınıf mücadelesi teorisini sunmuştur" ifadelerinin kullanıldığı mesaj şöyle devam etti:

"Marks, sadece nasıl kurtulabileceğine işaret etmekle kalmamış, aynı zamanda enternasyonal proletaryaya tarihte zorun rolünün değiştiriciliğine ve kaçınılmazlığına da 'Eleştiri silahı, elbette, silahların eleştirisinin yerini tutamaz; maddi güç, maddi güç ile alaşağı edilmelidir' sözleriyle işaret etmiştir.

POLEMİK

Çekingen İtirafı, Komik Bir Yazı; Koca Bir Oportünizm!

24 Haziran'da gerçekleştirilen ve meşruluğunu dahi tartışmadığımız seçimler sonrası farklı siyasal anlayışlar açıklamalar yaptılar, yapıyorlar. Bu kurumlar arasında özellikle seçim sürecinde çeşitli argümanlarla seçimlere katılım gösteren kurumların açıklamaları daha dikkatle okunmalıdır. Yazımızın başında açıkça ifade edelim ki bu "dikkatlilik" hali, bu kurumların açıklamalarının, bu açıklamaların niteliğinin devrimci ya da komünist tutarlılığa sahip olacağına dair beklentimizden değil bilakis Lenin'in deyişiyle sadece bataklıkla karşı değil "bataklıkla yönelenlere" karşı mücadelemizdeki ısrarımızdandır. Bu kurumlar, "seçim öncesi kaos"ta hangi devrimci iddiada bulundular ki seçim sonrası kaosta bu iddianın arkasında dursunlar?

Bu kurumlardan bir tanesi de Sosyalist Öğrenci Hareketi (SÖH)'dir. Seçim öncesi Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF)'nin tavrıyla hareket eden SÖH'ün seçim sonrası açıklaması dikkate değer olmuştur. Oportünizmin getirdiği kimlik ve ideoloji bunalımı hali belli ki SÖH ve hareket ettiği anlayışın; onu içten içe kemiren bir "ince hastalık"tan muzdarip olduğunu kanıtlar niteliktedir. Fakat biz devrimci sorumluluğumuz gereği bu ince hastalık sürecinde SÖH'ü yapay bir şekilde mutlu etmek yerine; nihayetinde onu "ölüme sürükleyecek" olan bu küçük burjuva hastalığı oportünizmin köküne yönelmeye, SÖH'ün ince hastalığının kaynağını bizzat SÖH'e ama en çok da tarihin sayfalarına geçecek şekilde tarihin belleğine anlatmak, kaydetmek istiyoruz. Meselemiz SÖH ve SMF özgülünde, seçim sürecinde -salt seçimle kalmayan, tarihsel gelişimi olmakla birlikte- "taktik" olarak seçimlere katılım sağlayan kurumların biz yazalım "savunduğu", okuyucu okusun "savrulduğu" ideolojik-politik yaklaşımlardır.

SÖH, seçim sonrası yaptığı açıklamada sürece ilişkin genel değerlendirmesini yaptıktan sonra bir soru soruyor. Diyorki "peki bizim de dahil

olduğumuz sol-sosyalist kurumların tavrı nasıldı?" İyi de ediyor sormakla. Açıklamanın bu bölümüne geldiğimizde "evet, sadede gelelim" demekten kendimizi alamadık. Yine genel bir belirleme/değerlendirme olan kısa bir ilk paragrafın ardından apansız mevzuya giriyor: "Genel olarak Türkiye devrimci hareketi parlamentarist bir hatta savrulmuştur." Ardından da kendileri dahil, bahsini ettikleri "sol-sosyalist" kurumların, seçim sürecinde yazılarında söyledikleri ve sadece yazılarında kalan "kitlelere devrim propagandası" yapılmadığından dem vuruyor.

Belirtmemiz gerekir ki SÖH, belirlemesini yaptığı kurumların "karamsarlık" hali içine girmemesinde aynı durumdan fazlasıyla muzdariptir. Tasfiyecilik oportünizmin ayırt edici özelliği hala devrimci ilkelere, şiarlara bağlı olduğunu ilan etmesi ve "süreç", "dönem" vb. adı altında gerçekçi olmayan politik değerlendirmeleri öne çıkararak, tasfiyecilik özünü devrimci şiarlarla gizlemeye çalışmasıdır. SÖH, devrimci şiarları dillendirerek buna denk düşen seçim pratiğini gizlemeye çalışırken; kendi gerçekliğini göremediği için kimseinin de bu gerçekliği göremeyeceğini sanıyor olmalı. Hatırlatmak gerekir ki bu kulvara girmeyen komünistlerin siz de ve birçok harekette cereyan eden gerçeklere bakışı açık ve beraktır.

OPORTÜNİZMİN HALET-İ RUHİYESİNDE TAKTİK-STRATEJİ SORUNSALI

SÖH'te açığa çıkan bu gerçeklik; amaç ve hedefleri, onun somutlaşmış

ifadesi olan siyasal program ve çizgisinin ciddiyet ve samimiyetten uzak; bugünle başlamamış olan ideolojik-politik çözümlerin sonuçlardan biridir elbette. Amaçsız ve pragmatist izlenen politik çizgi, bu kaygıya dayalı yeni politik "açılımlar" yapıyor, düne kadar reddettiği ilişkilere giriyor, ilkesiz ittifak platformları kuruyor. Açığa çıkan bu durum, ilkesel ve stratejik olanı umursamayan, devrimcilikle reformizmi birbirinden ayıran en temel çizgileri gönül rahatlığıyla bir kenara bırakan bir halet-i ruhiye getirerek geleceği değil günü ve görünümlü kurtarma didinişiyle kendi yolunu çiziyor.

Oportünistin "devrimciliği", düzen içi gerçekçilik anlayışıyla malû olan ve sağa yani reformizme doğru belveren içsel özellikler taşır. Dolayısıyla bir oportünistin (veya reformistin) siyasi mücadele

alanında durduğu yer, ufuk çizgisi ve olaylara bakış açısı ile işçi sınıfının/onun örgütünün aldığı devrimci tutum son derece eğitici. Öyle ki bugünden geriye baktığımızda seçim öncesi süreçte aldığı tutumla neredeyse yalnız kalan MLM'ler, süreci okuma ve değerlendirmede politik bir başarı elde etmiştir.

Her siyasal mücadelede amaç güçlenmek, kitlelerin desteğini almak, bu desteğe dayanarak hedeflere yürümek, amaçlananı pratik olarak gerçekleştirmektir. Böyle bir destek alınmadan tabi ki siyasal mücadelede hedeflere yürünmüyor, amaçlananların gerçekleşmesi olanaklı olamıyor. Dolayısıyla kimliğe/niteliğe yaptığımız vurgu, niceliğin önemini hiçbir biçimde zayıflatmamalı. Kaldı ki ni-

telik gerçekten nitelikse kendi niceliğini de er ya da geç yaratır, bundan da kuşku duymamak gerekir. Söz konusu olan devrimci siyasal mücadeledeyse, her şeyin başı kimlik, yani niteliktir. Önce bir niteliğiniz olacak ki o temel üzerinden niceliğinizin de bir anlamı ve değeri olabilsin.

Küçük-burjuvazi, bilimsel sosyalist dünya görüşünün ve o dünya görüşüne uygun düşen bir programın yükünü taşıyabilecek bir sınıf değildir. Politik çalışma adı altında açıkça durumu idare etmek, dışa ve kendi tabanına karşı görüntüyü kurtarmak kaygısına dayalı işler peşine düşmenin bir sonucu yoktur. Bununla geçici olarak kendi tabanlarını oyalayıp tutabilirler, aksi durumu söz konusu olmayacaktır.

Devrimci stratejik perspektifin yitirildiği yerde her şey günü kurtarmaya, pratik olarak güçlenmeye indirgenir. Başarılı bir taktik elbette çok önemlidir ama her başarılı taktik, bir stratejik çizgiye ve hedefe bağlı olmak zorundadır. Taktik-strateji ilişkisinin anlamı ve gereği budur. Sizin başarılı saydığınız taktikinizin ancak devrimci stratejinize bağlıysa ve ona hizmet ediyorsa bir anlam taşır ve devrimci sonuçlar yaratır. Yoksa belki günü kurtarırsınız ama geleceği kesin olarak kaybedersiniz. Ola ki güncel planda güçlenirsiniz de ama bu arada gelecek hedeflerinizden koparsınız. O zaman da elde ettiğiniz sözde başarının devrimci açıdan bir kıymeti harbiyesi kalmaz.

Keza SÖH, HDP'nin barajı aşmasını "olumluluk" olarak değerlendirirken, çekingence bu olumluluğu abartmayı da salık veriyor. "Barajın aşılması ne tek başına olumlu ne de bütünen olumsuz bir durumdur. Süreç içerisinde avantaj ve dezavantajların ne şekilde cereyan edeceğini, olumlu yanın mı olumsuz yanın mı ağırlık kazanacağını gelişmeler gösterecektir" diyerek bilfiil tutum aldığı, kitlelerin öfkesini sandığa gömdüğü bu "şafşafalı" sürecin hemen yarınını dahi öngöremiyor. Tıpkı "devrim propagandasında" olduğu gibi, parlamentonun

işlevinin, genel yapısının gerçekliğini öğrenmeyi de bilinmeyen bir tarihe bırakıyor.

Bilinmelidir ki yeni Cumhurbaşkanlığı sistemiyle parlamentonun görünürde olan yetkisi de kalmadı artık. Sizi bu konuda sessizliğe sürükleyen bu olabilir mi? HDP'nin barajı aşması, inanamak da siz devrim iddiasında olanlar için başarı sayılabilir mi?

DÜN DÜN-DÜR, BUGÜN BUGÜNDÜR(!)

Çok değil Ağustos 2014 ve biraz öncesine gidelim. 10 Ağustos 2014'te bugünkü SÖH'ün "gidasını aldığı" yapının seçim tavrını hatırlayalım. Hem de kendilerinden satırlarla;

"Ancak adı geçen cephenin (Selahattin Demirtaş kast ediliyor -bn) bu pozitif özelliğine karşın, Cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılıp, 'Faşist TC devletini şu ya da bu Cumhurbaşkanı yönetmelidir' gibi bir tercih, devrimci sınıf tavrıyla bağdaşmaz."

"Hiçbir seçimde olmadığı gibi, bu seçimde de yaşanan süreç demokrasi süreci değildir. Tam tersine faşizmi maskeleyerek demokrasiyi gerçek anlamda baltalayan hileli süreçtir. Burjuva seçimlerin demokrasiyle özdeş olduğu gerici safsatadan ibarettir. Halkın iradesinin sağlıklı bir süreç olarak sandıklara yansması tasavvur edilemez."

Lenin yoldaş "Marksizm ve Revizyonizm" adlı kitabında oportünizm ile revizyonizm arasındaki ilişkiyi şöyle açıklar;

"Tavrını mevcut durumlara göre ayarlamak, güncel olayların ve küçük politik hesapların doğrultusunda bir uzlaşma yoluna gitmek (...) kapitalist sistemi bütünüyle ele almadan ve sistem özelliklerini doğru değerlendirmeden, kapitalizmin geçirdiği evrimlere ayak uydurmak, birincil amacı anlık çıkarlar uğruna feda etmek. İşte revizyonizmin izlediği politika yöntemi."

2014'te Demirtaş muaf tutularak cumhurbaşkanı adayları özgülünde hakim sınıf klikleri için seçim(ler)in nasıl bir öneme sahip olduğu, ile-

rici ve devrimcilerin bu süreci nasıl göğüslemeleri gerektiği noktasında buyruklar veren SÖH'ün öncüsü, birçok konuda olduğu gibi seçimler konusunda da "artık değişti, değişime uğradı" demiş olacak ki 24 Ha-

ziran seçimlerinde hedef tahtasına – seçime katılan birçok yapıda olduğu gibi- Tayyip'i almış, kendi çekingen itirazlarında belirttikleri gibi aksi durumun geniş propagandasını kitlelerle buluşturmamıştır. Bu noktada bu buluşmanın gerçekleşmemiş olması SÖH'ün beceriksizliği değil bilakis kendi niteliğini ortaya koyan, bu niteliğe göre pratiğe giren, üretim yapan bir dünya görüşüdür. SÖH, ektiğini biçmektedir.

Bu arkadaşlara sormak istiyoruz: 2014'teki bu doğru tavrınızdan yana değişen ne? Devlet gerçekliği midir değişen? Hakim sınıfların "devlet" aygıtına biçtiği rol müdür değişen? Bu soruları sorduğumuzda, teorik-politik manevralar elbette yapabilirsiniz. Fakat biz burada bir soru daha soralım: Yoksa değişen siz misiniz?

SÖH, yaptığı açıklamada HDP bloğu içerisinde yer alan devrimci kurumların çalışmalarını seçim kampanyası başlığı olan "Senle Değişir" sloganı üzerinden şekillendirilmesinin eleştirilmesi gereken bir husus olduğunu vurguluyor ve ekliyor: "HDP'nin esas ağırlık gücü olan Kürt Ulusal Hareketi'nin siyasal çizgisine uygun olan bu slogan, sosyalistler açısından olumsuzdur. Çünkü sosyalistler seçime katılma taktiğini benimserken burjuva parlamentoyu değiştirmek üzerinden değil esas olarak sistemin ve burjuva parlamentonun teşhiri üzerinden politika belirlerler. HDP'nin sosyalist bileşenleri ve ittifak güçlerinin seçim kampanyası boyunca yürüttükleri politikanın burjuva sistemi ve parlamentoyu teşhir etme olgusunun geriplanda kaldığını söylemek mümkündür."

Şu anlaşılmalıdır ki HDP'nin "Senle Değişir" sloganı gayet doğrudur.

Sizin için de o blokta yer alan diğer yapılar için de doğrudur. Çünkü değişen SÖH ve SMF'ydü (!) Bahsi geçen değişim de doğal olarak sizle olacaktır. Ama çok üzölmeye gerek yok, bu noktada yalnız değildiniz. Si-

zinle beraber başkaları da değişti (!) Seçimlere katılan bloğun tavrı bunun üzerinden şekillendi. Siyasal çizgisini bu eksen de üretmeyi tercih etti. Kaldı ki bu noktada Kürt Ulusal Hareketi için doğru ama sosyalist hareketler için yanlış tasnifini neye göre yapıyorsunuz bilmiyoruz. Ancak faşizm koşullarında demokratik nitelikli her hareket için, halk hareketlerinin bütünü için bir genelleme yapmak elzemdir. Çünkü bu sloganın geniş halk yığınlarına yönelik bir karakteri vardır. Asıl sorun da budur. Eleştirilmesi gereken bu yaklaşımın özüdür. Kürt Ulusal Hareketi reformist slogan kullanabilir ama diğerleri kullanamaz yaklaşımı, doğru ve yanlış tanımı üzerinde yürümeyen oportünist belkemicsiz bir tartışmadır. Doğruyu tespit edip savunma işini unutmaktır bu yaklaşım.

SOMUT KOŞULLARIN SOMUT İLKESİZLİĞİ (!)

SÖH, bir yandan süreci "devrimci şiar"larla karşıladığını ilan ederken, diğer yandan da uzun bir dönemdir öncülerıyla birlikte yaptığı gibi "somut koşulların somut tahlili"ni yaptığını iddia ederek; ülkenin sosyo-ekonomik yapısı ve buna bağlı olarak "devrim" in yolu gibi başat konulardaki yeni "sentez"leriyle sosyal pratiğe atılıyor. Seçimler de bu sentezlerden nasibini alıyor. "Kitlelerin önemi" vurgusuyla kutsanan kitle kuyrukçuluğu, Mao'nun deyimiyle "şekere bulanmış mermilerle yapılan saldırılara" dayanacak donanımın eksikliği, gerçekçi olmayan politik değerlendirmeleri beraberinde getiriyor.

SÖH ve bilimüm seçim katılımcısı devrimci-demokrat yapı, seçim sürecinde "parlamento ahırdır, parlamentoyla değişmeyeceğini biliyoruz"

dedikten sonra kocaman bir "ama" ekleyip, somut koşulların somut tahlilini yaptığını iddia ederek "yetmez ama evet"çilere benzer şekilde 'an'daki görevin kitlelerin bu denli vahşileşen faşizmin saldırılarına karşı

biraz olsun nefes aldırma olduğunu dile getiriyordu. Bunun hemen ardından da "işimiz seçim değil, kitlelere devrim propagandası yapmak" diye cüretini(!) ortaya koyuyordu. Bu konuda SÖH'ün seçim değerlendirmesinde

itiraf ettiği "bu gerçekleştirilememiştir" belirlemesini, süreci doğru okuyan MLM'ler "masallar değil, gerçekler devrimcidir" diye formüle ediyordu zaten.

Çizgiyi somut koşullara uydurmak demek, kendi temel ilkelerinizi bir yana bırakmak demek değildir. Tüm tutarsızlıklara rağmen genel olarak devrimci bir zeminde durmanın önemi burada yatmaktadır. Kitleleri kazanmanın, kitleleşmenin yolu devrimci politika ve taktikler izlemekten geçer. Bu iş meşakkatli, ısrarlı, kararlı bir süreci zorunlu kılar. Doğru ve nesnellığe uygun hareket etmeyi başaran ve buna uygun örgütlü gücünü yetenekli kılan, devrimci-komünist hareket kitlelerin harekete geçme koşullarına ve doğruya sıkı sıkı sarılarak yıkıcı bir güce dönüşme zemininde mutlaka bunun karşılığını görecektir. Her taktik politika, doğruya odaklanmış ve ne pahasına olursa olsun savunma kararlılığı bir bütün devrimci süreci karşılama, iktidar bilinciyle donanmış çizgide kitlelerle buluşma başarısına hizmet edecektir. Bu yüzden taktik politikalar geçiştiremeyecek kadar önemlidir.

Bu noktada seçim süreçlerinde kitlelerin politize olma hali, SÖH için reformize olma halini beraberinde getirmiş olarak gözüküyor. Kitlelerin politize olma halini parlamenter umutlarla örgütleyebileceğini zanneden SÖH ve benzer durumdaki güçler; geniş kitleler devrimci iktidar mücadelesinin öznesi haline geldiğinde bu politik tutumlarının tarihsel olarak hak ettiği başlıkla anılmaktan kurtulamayacaklardır. Ve bu başlıkta parlamentarizme yaslanan oportünizmin birçok örneğini görmek mümkün olacaktır.

15 TEMMUZ'DA KİM KİME DARBE YAPMIŞTIR?

Saflaşmanın, krizin ve yönetme sorunu haline gelen sürecin devamı 15 Temmuz 2016 akşamı bir darbe girişi ile zirveye ulaşmıştır. Ankara ve İstanbul'da patlamalar ve uçakların alçaktan uçuşuna, Boğaz Köprüsü'ne askerlerin çıkışına anlam verilmeye çalışılırken, Başbakan Binali Yıldırım NTV kanalına telefonla bağlanarak TSK içerisinde bir grubun "kalkışma" halinde olduğu, askeri darbe girişiminde bulunduğunu söyledi.

Askeri darbelere aşina olan ülkemizde 15 Temmuz 2016 akşamı saat 21.30'da darbe girişimi gerçekleşti. Bu girişimin arka yüzünü, nedenlerini, gösterilmek isteneni değil, perde arkasını bundan kimin yararlandığını, kimin çıkarına olduğunu iyi görmek gerekir.

Uzunca süredir dillendirilen, hazırlıkları yapılan, Büyük Orta Doğu Projesinin baş mimarı Amerikan emperyalizminin, Ortadoğu'yu yeniden şekillendirme isteğine; Avrupalı emperyalistler de pastadan paylarını kapmak için destek vermişlerdir. Bu projenin bir ihtiyacı olarak "İlmli İslam"ın yelkenleri güçlü bir rüzgarla şişirilmiş, Erdoğan ve ekibi Erbakan'ın partisinden istifa edip, AKP'yi kurmuşlardır.

TAYYİP VE ORTAKLARININ YÜKSELİŞİ VE DÖNEMİN REORGANİZASYONU

2001/2002 yıllarında muhalif yıllara sorunlarının çözüleceği, ülkeye demokrasi getirileceği, "barış görüşmeleri"yle "Kürt Sorunu"nun ortadan kalkacağı, yalan propagandası AKP tarafından boca edilmiştir. Faşist Türk devletinin fabrika ayarlarının; bunun söylemle, sandıkla gelmesinin önünde en büyük engel olduğu unutulmuş, faşist Türk devletinin kendini yeniden, reorganize ederek, daha güçlü kılma çabası görülemezdir.

Büyük Ortadoğu Projesi'nin bir ihtiyacı olarak "İlmli İslam" belirlemeleriyle, AKP ve Gülen cemaati devlet mekanizması içinde zaten var olan güçlerini daha da geliştirmeye başlamıştır. Aynı genlere sahip iki kardeş; geleneksel Kemalist kliği, bir önceki döneme ait ve

sürece yanıt vermeyen bürokratik kesimleri ve önlerinde engel gördüklerini önemli ölçüde geriletmişlerdir. Bu ittifak ikisini de güçlendirmiş, ekonomik olarak da hatırı sayılır bir sermayeye ulaşmışlardır. Daha sonra; dalaş başladığında; Erdoğan, kardeşine sitem ederek "Ne istedin de vermedik" serzenişinde bulunmuştur.

toplumsal kalkışmalar derinleş-tirmiş, Egemen sınıfların yöneticiliği içindeki çatlaklar had safhaya ulaşmış ve tam bir saflaşmaya doğru evrilmiştir.

KARDEŞLİK HUKUKUNDAN DÜŞMANLIK HUKUKUNUN GEÇİŞ

Saflaşmanın, krizin ve yönetme sorunu haline gelen sürecin devamı

şu iki açıklama da bulunmuştur. Biri; "bugün bildiğiniz gibi öğleden sonra bir hareketlilik ne yazık ki silahlı kuvvetlerimiz içinde mevcuttu." Diğeri; "Bu hareket Allah'ın bize büyük bir lütfudur." Tedbirlerini belli oranda almışlardı ve olası girişime karşı istedikleri politik iklimi hesaplamışlardı. AKP dayandığı kitle desteğini de arkasına alarak farklı siyasal anlayışların birbirine mahkum olduğu ve artık hamle yapmaktan başka şansları kalmadığı darbe saldırısını bertaraf etmiş ve karşı saldırıya geçmiştir.

Osmanlı'nın devamcıları olduklarını böbürlenerek anlatan Erdoğan Osmanlı'nın geleneği olan "taht için kardeşin kardeşi boğazladığı" mirası sahiplenmiştir. Evet, 15 Temmuz 2016 akşamı "kardeş"ler/klikler arası mücadeleye bir üst aşamaya evrilmiş,

nerdeyse tüm toplum kesimlerinin nefretini ve öfkesini kazanan, AKP hükümeti boyunca tüm kötülüklerin baş sorumlusu olarak bir derin devlet algısı ile vitrinde arzu endam ettirilen Gülençilere fatura kesilmiş "Allah'ın lütfu" lehe kullanılmaya başlanılmıştır. Burada özellikle faşist olduğundan şüphe duyulmaması gereken Gülençilere bir süreç boyunca giydirilen gömleğe dikkat çekmek istiyoruz. Çünkü AKP eliyle Türk hakim sınıflarının Kürt meselesinde, ezilen sınıflara yönelik tüm faşist saldırıları bu kesime bir dönem boyunca mal edildi. Böylece hem Türk devleti hem de Tayyip-AKP kliği bu şekilde masum ve daha "demokratik" algılatıldı. Bu noktada liberal-burjuva kesimlerin hatırı sayılır bir katkısı söz konusu olmuştur. Bugün de tüm sorunların

Irak işgaline desteği içeren 1 Mart 2003 tezkeresinin onaylanmaması ile oluşan güvensizlik, 2006'da İsrail'in Lübnan işgali, Esat'la istenilen düzeyde uyumlu bir sürecin inşa edilememesi, Hamas lideri Meşal'in ziyaretiyle boyutlanmış, Erdoğan'la yürünüp yürünmeyeceği ABD içinde tartışılmaya başlanmıştır. Güven tazeleme süreci de bu dönemde gündeme yeniden gelmiştir. Bölge gücü olma hesapları "Yeni Osmanlıcılık" tezlerini ortaya çıkarmış, iç politikada ve dış politikada atılan adımlarla Türk Devleti bir yeniden organizasyon süreci yaşamıştır. Ancak "Arap baharı" ve devamında Suriye'de bu sürecin tam bir tıkanmaya dönüşmesiyle Türk egemen sınıflarının yeni şekillenışı bir krize doğru evrilmiştir. Bu süreci Gezi gibi büyük

15 Temmuz 2016 akşamı bir darbe girişimi ile zirveye ulaşmıştır. Ankara ve İstanbul'da patlamalar ve uçakların alçaktan uçuşuna, Boğaz Köprüsü'ne askerlerin çıkışına anlam verilmeye çalışılırken, Başbakan Binali Yıldırım NTV kanalına telefonla bağlanarak TSK içerisinde bir grubun "kalkışma" halinde olduğu, askeri darbe girişiminde bulunduğunu söyledi.

Darbeciler ise "Yurtta Sulh Konseyi" imzalı bildiriye TRT de okuttu. Kameraların karşısına çıkıp boy göstermeyi seven hemen hemen her konuda söylev çekmeyi alışkanlık haline getiren Erdoğan 9 Temmuz'dan 15 Temmuz'a kadar ortaklıkta görünmedi. Gece yarısı uçakla İstanbul Atatürk Havaalanı'na inen Erdoğan, darbeden kısa bir süre önce haberi olduğunun itirafı olan

kaynağı benzer bir yöntemle Tayyip ve onun kişiliğine odaklanarak yapılmaktadır. Bu durum sorunlara sınıfsal pencereden bakmayan, görünene ilgilene, Türk devlet yapısını doğru çözümlemeyen yaklaşımların sonucudur. Ki Güleciler tasfiye edildiğinde Türk devletinin saldırılarında, faşist karakterinde, uygulamalarında, Kürt düşmanlığında, halka yönelik suçlarında bir azalma olmadığı ve ihtiyaç doğrultusunda daha fazla bunun arttığı net bir şekilde görülmüştür.

HALA AÇIKLANMAYI BEKLEYEN BELİRSİZLİKLER Mİ? BELLİ OLAN SONUÇLARI MI?

Darbe girişimi ile ilgili Kemal Kılıçdaroğlu; televizyonların genel yayın yönetmenlerine yaptığı açıklamada AKP içinde Bylockçu milletvekillerinin bulunduğunu söyleyerek "siz bu listeleri saklıyorsunuz insanın aklına 15 Temmuz'un kontrollü bir darbe olduğu akla geliyor" demişti. Ve devamında "9.30'da darbe mi olur? diye sordum ben kendilerine. Onlarda önceden deşifre oldular ifadelerini kullandılar. Demek ki bu onların önceden, darbeden haberleri olduğu anlamına geliyor. Ayrıca FETÖ'cülerin ifadeleri de kontrollü darbe olduğu kanısını güçlendiriyor" demiştir.

Kılıçdaroğlu; kem küm etmiş ama sınıf çıkarları gereği gerçekleri kamuoyuna açıklayamamıştır. Süleyman Demirel'in bir dönem sarf ettiği; "Hepimiz aynı gemideyiz, gemi batarsa hepimiz batırız" sözüne Kılıçdaroğlu susarak sınıfına uygun davranmıştır. Ülkemizdeki burjuva-feodal kliklerinin hepsi aynı gemideler. Çıkarları, menfaatleri ortaktır.

O akşam askeri darbe yapmaya girişenler başarısızlığa mahkumdu, Tayyip ve kliği tarafından bu girişime itelendi. Ortaya çıkan güç dengeleri ve genel tabloda Erdoğan ve kliği bir taşla iki kuş vurmaya başardı. Hem iktidar ortağını bire kadar kırma fırsatı bulmuş, hem iktidar gücünü pekiştirecek politik zemin oluşmuş, hem de esasta çeşitli milliyetten Türkiye halkına karşı darbe yapmıştır.

"FETÖcülerin üzerine gidiyoruz" yalanlarıyla, OHAL ilan edilmiş, KHK'lerle yönetilmeye başlanmıştır. Emekçiler işlerinden edilmiş, sosyal medya paylaşımları bahanesiyle bile insanlar zindanlara doldurulmuştur. Erdoğan dar-

besinin esas hedeflerinden birisi emekçiler ve Kürt ulusu olmuştur. Başta T. Kürdistanı olmak üzere asker-polis yığınağı yapmış, her fırsatta sokağa çıkma yasağı ilan etmiş, Efrin işgal edilmiş, Menbiç'e yönelik tehditlerini arttırmış, "Kandile gireceğim" naraları atarak, tüm güçleriyle Kürt ulusunun kazanımlarını yok etmeye yönelmiştir. Kürt ulusunun legal siyasetteki tüm kazanımları gasp edilmiş, demokratik hak kırıntıları bir çırpıda faşizm tarafından yok edilmiştir.

DARBESİ KARŞI DARBESİ, KAZANAN FAŞİST DİKTATÖRLÜK

RTE ve kliği; Türk egemen sınıfının çıkarları doğrultusunda, halkımıza karşı darbe yapmıştır. OHAL ilanı ile saldırıya geçmiş, Nisan 2017'de MHP ile birlikte Anayasa değişikliği ile bu saldırı konseptinin ilk aşamasını gerçekleştirmiş, diğer aşaması ise 24 Haziran 2018'de gerçekleştirilen baskın seçimle tamamlanmıştır. "Erdoğan'ı sandığa gömeceğiz" sloganlarıyla halkı sandığa taşıyanlar, Erdoğan'a ve darbesine meşruluk kazandırmışlardır. %86'nın üstünde seçime katılım olmuştur. Devrimci dostlarımız ve ulusal hareket süreci iyi okumayarak halk yığınlarını, yanlış bir taktikle sandığa yöneltmişlerdir.

Erdoğan kliğinin darbesi seçim sonucuyla tamamlanmış oldu. Faşist Türk devleti yılanın deri değiştirmesi gibi kendini yeniden yapılandırdı. Bizce niteliğinde, özünde bir değişim yaşanmamıştır. Dün de katliamcı faşist bir devleti bugünde öyledir. Sadece yılan gibi gömlek değiştirmiştir. Faşist Türk devletinin kanlı eli, halkımızın cebinde, sofrasında ve boğazındadır. Yaşamı cendereye alınarak ülkemiz açık bir zindana dönüştürülmüş durumdadır. Tencerede sıkışan buhar, kabını zorlayacaktır. Halkımızın haklı öfkesini doğru kanallara yönlendirmek, onlara kurtuluşlarını göstermek kavrattır, onları örgütlemek bizlerin görevidir. Ekonomik krizin derinleşerek süreceği, çelişkilerin yoğunlaşacağı, mücadelenin boyutlanacağı, devrimci dalganın yükselleceği bir süreci yaşayacağız. Buna göre konumlanmak, örgütlülüklerimizi pekiştirmek aslolandır.

Bir Yeni Demokrasi okuru

ÇİĞDEM NERGİZ

Dağlarda bahar
Dallarda ince bir yağmur
Nehirlerde çamur
Dağlarda bahar
Yuvalarda çatlayan yumurtalar
Çıglık çıglığa kuşlar
Bir de çoğalan yaşam
Dağlarda bahar
Yirmi birinci asrın on sekizinci yılı
Gökte sönen yıldız
Geceye düşen güneş
Toprağa damlayan ışık
Sabahın üşüten yeli
Bir de
Çıglık çıglığa bombalar
Dağlarda bahar
Nisan yirmiüçü
Kuşluk vakti patlayan toprak
Kırılan dal
Solan çiçek
Kuşluk vakti uyku sersemliği
Güne açılan çapaklı göz
Kulağa doluşan ses
Yüreğe akan sıcaklık
Bir de sıkılan yumruk
Kuşluk vakti kavgaya tutuşan yoldaş
Çığdem
Bir de Nergiz
Baharın kuşluk vakti
Göz göze geldiler baktılar
Belki ilk defa
Çığdem'in göz rengi
Belki ilk defa
Nergiz'in yanağındaki ben
Göz göze geldiler baktılar
Çığdem Nergiz
Coşan yürek
Kendinden öncekiler
Kendinden sonrakiler
Binlerce defa toprağa damlayan ter
Sulardan çekilen ağ
Sağılan süt
Ateşte dövülen demir
Binlerce defa kavgaya
Göz göze geldiler baktılar
Kıpır kıpır düşünce
Çığdem Nergiz
Bir de düşman
Binlerce defa açlık, yokluk, ölüm
Kan, katliam,
zulüm

Binlerce defa yalan
Yirmi birinci asrın on sekizinci yılı
Nisan yirmi üç
Göz göze geldiler, baktılar
Çığdem Nergiz
Şal'u şepik
Kleş, raht
Tabur tabur düşman
Göz göze geldiler, baktılar
İlerledikçe zaman
Yaklaşan düşman
Ağza verilen mermi
Çığdem Nergiz
Göz göze geldiler, baktılar
Göz, gez, arpacık
Arpacıkta düşman
Yarım nefes
Tetik boşluğu
Göz göze geldiler, baktılar
Belki son defa
Belki binlerce defa daha
Çığdem Nergiz
Çekilen tetik
Yanan barut
Şakırdayan kol
Yivde dönen mermi
Başlayan kavgaya
Çığdem Nergiz
Baharın kuşluk vakti
Kavgaya tutuşan yoldaş
Çığdem Nergiz
Belki son defa gökyüzü
Ötüşen kuşlar
Çıglık çıglığa
Tağar
Elveda hayat
Merhaba yıldızlar
Belki binlerce defa daha
Çığdem Nergiz
Yirmi birinci asrın on sekizinci yılı
Nisan yirmi üçü
Kuşluk vakti
Kavgaya tutuşan yoldaş
Çığdem Nergiz
Çığdem Nergiz
Dağlarda bahar
Çoğalacak yaşam
Çoğalacak zafer
Çığdem Nergiz
Mayıs 2018 / Kavin Cem Cuma

Yargılayanları Yargılayan Komünistler!

Münih'te sürmekte olan "Komünistler davası" olarak bilinen, TKP/ML davası tutsaklarının 7 Ocak 2019 tarihine kadar belirlenmiş duruşma tarihlerinin, Ocak 2019 sonrası tekrardan uzatılma olasılığı bulunmaktadır.

Alman emperyalizminin komünist, devrimci ve yurtseverlere yönelik saldırıları yeni değil. Geçmişte ve bugünde PKK, DHKP-C gibi yurtsever, devrimci örgütlerin faaliyetlerine yönelik saldırı ve tutuklamalar yapmakta olduğu bilinmektedir. Bu saldırı politikalarına 15 Nisan 2015 tarihinde Proletarya Parisi'ni de eklemiş bulunmaktadır.

Alman emperyalist devletin başını çektiği uluslararası bir operasyon sonucu 15 Nisan 2015 tarihinde Almanya, İsviçre, Fransa ve Yunanistan'da yapılan eş zamanlı operasyonlarla tutuklanan 10 devrimci-komünist tutsağın duruşmaları 17 Haziran 2016 tarihinde Almanya'nın başkenti Münih'te başladı.

15 Nisan 2015'den buyana Almanya hapisanelerinde tutsak bulunan TKP/ML davasından 10 tutsağın beşi geçtiğimiz aylarda duruşmalara katılmaları zorunluluğuyla şartlı tahliye edildi. Diğer 5 tutsak, Müslüm Elma, Seyit Ali Uğur, Deniz Pektaş, Haydar Bern ve Erhan Aktürk'ün tutuklulukları ise halen devam etmekte.

Devrimci tutsakların 38 ayı aşkın bir zamandır tutuklu bulunmaları göz önüne alındığında; Alman Münih Eyalet Yüksek Mahkemesi başyargı-cı Dr. Dauster tarafından yürütülen davada yargıçlar heyeti tarafından devrimci tutsaklara en az 4 yıl veya daha üzerinde cezaların verilmesi öngörülüyor.

Alman mahkemelerince bugüne kadar 129 b maddeleri çerçevesinde yargılanan yurtseverlere ve devrimciler; 2 yıl 3 ay ila 6 yıl 9 ay arasında hapis cezaları verilmiş bulunmaktadır.

129/ b maddesine istinaden (Yurtdışından terör örgütüne destek iddiası) Alman polisinin Avrupa çapında yürüttüğü bir operasyonla gözaltına alınan ve Avrupa ülkelerindeki kendi yasalarına göre "suç" sayılabilecek fiillere karışmamış devrimcilerin sadece politik faaliyetlerinden dolayı, tutuklanmaları Alman emperyalist devletin tarihten gelen anti-komünist politikalarının bir sonucudur.

Hitler faşizminin baskı yasalarına

meşruluk kazandırmak için kendi gestapolarının yaktığı Alman Parlamento'su (Reichstag) eylemini dahi, Enternasyonal'in Berlin sorumlusu Dimitrov'un üzerine yıkmaya çalışmasıyla da ünlü olan bir tarihsel geleneği bulunmaktadır.

Türk devletince Alman devletine yollanan belgelere dayanarak, Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist Türkiye'de yürüttüğü devrimci faa-

liyetlerin ve eylemlerin baz alınarak tutsaklara yapılan suçlamaların hukuki zeminde bir karşılığı yok. Siyasi gözlemciler, Alman demokratik kamuoyu ve tutsak avukatları TKP/ML davasının tamamen politik bir dava olduğunu davanın içeriğine ve iddia-nameye bakarak görmüş durumdadır.

Tutsakların mahkemede yaptığı siyasi savunma nedeniyle, Alman medyası TKP/ML davasını, "terör" davası olarak değil, "Münih Komünistler davası" olarak adlandırmakta.

38 ayı aşkın bir zamandır özgürlükleri kısıtlanan, zindanlarda tutulan devrimci komünistlere yönelik, Alman devletin ve mahkemelerince iddia edilen "suçlar" somut delillere dayanmamakta. Yapılan toplantılarda ve görüşmelerde konuşmaların ve tartışmaların polisçe dinlenmesinden oluşan dinleme kayıtları üzerinden ve Türk devletince Alman devletine sunulan bilgi ve belgelere dayanmakta.

Hukuken dayanakları olmayan 129/b (Yurtdışından terör örgütüne destek iddiası) maddesine dayanılarak açılan davanın hukuki olmayıp, politik bir dava olduğu kamuoyunca da bilinmektedir.

Mahkemenin politik hükümlülere yaklaşımını duruşmaların her anında

görmek mümkün. Dolayısıyla "hukuk devleti" iddiasının yalan olduğu gerçeği açık bir durumdur.

Devrimci tutsakların "hukuk" kisvesi altında tutukluklarının devamında bir beis görmeyen heyetin de, emperyalist burjuva sistemin hizmetinde olduğu açıktır.

Sistemin ve mahkemelerinin her türlü saldırılarına karşı tavizsiz duruşlarıyla örnek olan tutsak devrimciler

Prof. Dr. Neumann geçtiğimiz günlerde 1980 Askeri Faşist Cuntası sürecinde Türkiye ile bugünkü AKP iktidarı dönemindeki Türkiye'nin siyasal, hukuksal sürecine dair kıyaslamalar yaptı. Kürt sorunu karşısında Türk devletinin tutumuna dikkat çekerek, faili meçhul cinayetleri, hapisanelerde katledilen tutsakları, 2000 "Hayata dönüş" adlı katliam operasyonunu, Musa Anter ve Av. Tahir Elçi cinayetlerinden örnekler vererek,

"Türk devletinin hükümetler değişse de sistemli şekilde ya direkt ya da teşvik ettiği örgütlerce siyasi cinayetlere imza attığını biliyor" dedi.

Pınar Selek davasından örnekler sunarak, sahte delillerle insanların yargılandığı çokça örnekler var diyerek, Türkiye de yargının siyasallaştığını ve son süreçte siyasi iktidarın dahada kontrolünde kararlar verdiğini belirtti.

Avukatların soruları üzerine, Türk devletinin yurtdışında da cinayetleri var mı? TKP/ML'ye yönelik saldırıları oldu mu? Sorusuna ise; "1982 de Ermeni kökenli TKP/ML faa-

liyetçisi Nubar Yalımyan Utrecht'te öldürüldü. Bu cinayeti Türk devletinin yönlendirmesiyle Çatlı ekibinin yaptığına dair işaretler vardı" dedi.

DAVA SÜRECİNDE ENTERNASYONAL DAYANIŞMA

15 Nisan 2015'de TKP/ML'ye yönelik olarak Avrupa çapında gerçekleştirilen saldırı ve tutuklama operasyonlarına karşı, başta Almanya olmak üzere, İsviçre, Fransa ve Yunanistan'da da demokratik ve devrimci kurumların geniş sahiplenme ve yaygın kamuoyu oluşturma faaliyetleri gerçekleştirildi. Onlarca miting, protesto, yürüyüş ve paneller gerçekleştirildi. Dünyanın bir çok ülkesinde, Brezilya, İtalya, Avusturya, Hollanda, İngiltere ve Türkiye'de kitle örgütleri, demokratik kurumlar, ilericiler, aydın, yazar, sendikacı, avukat ve parlamenterler davayı izleyerek dayanışma gösterdiler.

Dava duruşmalarının devam ettiği günlerin belirli periyotlarında, Münih Mahkemesi önünde; "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!", "Devrimci Mücadele Her Yerde Meşrudur!" sloganlarının yankılandığı miting ve basın açıklamaları yapılmakta olup, davaya kamuoyu duyarlılığı Partizan ve demokratik kurumlar tarafından devam ettirilmektedir.

yaptıkları siyasi savunmalarıyla emperyalizmi yargılamaya devam ediyorlar!

15 Haziran 2018 tarihinde TKP/ML davasında, devrimci komünist tutsaklardan Dr. Sinan Aydın ve Seyit Ali Uğur mahkemede özgeçmişlerini sunan birer açıklama yaptılar. Devrimci mücadelenin her koşulda meşru bir hak ve görev olduğunu, bu suçta, Haksızlığa, sömürüye, baskıya, işkenceye karşı her koşulda ve mekânda mücadele etmeye devam ederek bu "suç"u komünistler olarak işleme-ye devam edeceklerini belirttiler. Konuşmalarında, emperyalist sistemin barbarlığına ve faşist Türk devletinin katliamcı tarihine dikkat çektiler.

Türk devletinin sahte delillerini dosyada "hazine" bulmuş gibi değerlendiren, TC faşist rejimini "demokratik" bir sistem gibi gören Alman Savcılığı sınıf karakterine uygun olarak bizleri suçlamaya çalışmaktadır. "Zulmün ve baskının olduğu her yerde isyan etmek meşrudur, Baskı ve zulme sessiz kalmak alçaklıktır!" dediler.

Bilirkişi Prof. Dr. Neumann : "Hükümetler değişse de, Türk devletinin sistemli şekilde ya direkt ya da teşvik ettiği örgütlerce siyasi cinayetlere imza attığını biliyor."

Münih'te yürümekte olan TKP/ML davasında bilirkişi olarak dinlenen,

faşizmin zindanlarında bir direniş destanı: '96 Ölüm Orucu ve SAG

45 gün süren süresiz açlık grevi eyleminin ardından sırayı bekleyen daha büyük bir yaşam koşusuydu. Ölümü adımlayan yoldaki büyük yaşam koşusu. Bütün koşullarda yaşanan aynı telaş, aynı heyecan, aynı coşku ve aynı hüznü. Elenmişti bu yaşam koşusunda kimileri. Koşanlarımız en önde olanlarımızdı. Yapılan konuşmaların ana ve ortak teması zafere kenetleniş ve koşuyu sonuna kadar götürmenin inancı. Konuşmaların ardından Ölüm Orucu direnişçileri ve diğer tutsakların tümü akşam yapılacak tören için hazırlanmaya başlamıştı bile. Bu tarihsel yürüyüşün başlayacağı gün de içeriğine uygun olmak zorundaydı. Havalandırmanın ortasında dev ateşin etrafında çarpan yüreklerin tümünde ses ve ritim aynıydı; Biz Kazanacağız! Bu inançla yürüyüşün andı içildi. Bu süreçte koşanlar, koşanların yanı başında yer alanlar ve diğerleri... Herkes yaşanan tarihi sürecin heyecanı ve sorumluluğuyla hareket etme çabasıydı. Tutsak yakınlarının dışarıda çarpan yüreği, görüş kabinlerinde anaların yükselen çığlığıyla büyüyordu. Dışarının sesine ses olunması gerektiğini birçoğu o zaman diliminde öğrendi belki de... Ölümüne nerden, nasıl bakarsak bakalım soğuktu yüzü. Onur ve erdem yüklü ama soğuk. Onurlu yaşamın ilk omuz başı oldu Aygün Uğur. İlk o yakaladı yaşam ipini. Ve devretti kendinden sonrakilere. Hapishane koridorlarını, koşullarını dolduran zılgıt Aygün'ün yaşam zılgıtıydı. Ümraniye'den başlattığı zılgıt ülkemiz hapishanelerinde bin-

lerce tutsak kitlesi tarafından çekilen zılgıtla yanıtlandı. "Onlar elbette ki yiyorlar, içiyorlar" böğürtüsü kulaklarda iken, Aygün gülüşüyle yanıt verdi. Tarihin bu kesitinde yürütülen muharebe de tıpkı diğerleri gibi hafife alınmayacak kadar önemliydi.

Düşmanın her saldırı ve manevrası mutlak suretle yanıtlanmalıydı. Aygün yaşamıyla verdi bu yanıtı. Ardından diğerleri çekti yaşamın onurlu ipini. Sırasıyla ve hiç tereddüt etmeden. Çanakkale'den duyduğumuz ses Ayçe İdil Erkmen'in sesi kadın savaşçılara ayrı ve daha anlamlı bir mesaj gönderiyordu. Ölüm Orucu'nda şehit düşen ilk kadın tutsak olma onuruyla devretti bayrağını kendinden sonrakilere. SAG direnişçisi Tahsin'in onur yüklü, yıllarını devrime adanmış olmanın tüm mütevaziliğiyle katafalkında

yattıyordu.

Devlet yaptığı açıklamalarla çaresizliğini ve köşeye sıkışmışlığını ifade ederken, komünist ve devrimci tutsaklar ortaya koydukları irade ile kazanacaklarını çok iyi biliyorlardı. Direnişin 67. gününde sıradaki Yem-

liha'ydı.

Beklenen haberin tüm koşullara ve hapishanelere yayılması uzun zaman almamıştı. Uğurladığımız her bedel öğretmek ayrıldı aramızdan. Açlığın ve ölümün soğuk yüzünü parçalamak istemesine gülümsüyordu. Eriyen bedene inat gülümsüyordu. Her gün biraz daha eriyen bedenin ağırlığıyla, adım atmanın dahi zorlaştığı o günlerde gidenlerimiz koşmayı emredercesine yatıyorlardı katafalkta. O da

hazırlandı gideceği yolculuğa. Upuzun koridoru dolduran insan yığını bu onurlu gidişi uğurlamaya hazırlanıyordu. Bir bedel ödemeye daha. Sarıldığı bayrağın altında karanfillerle uğurlandı Yemliha. Çıkarken direniş koşusundan yoldaşlarının omuzlarında tek tek tutsak kitlesinin yüzünü izlerken hüznü bakan gözlerin tümüne güç ve cesaret veriyordu. Ve yine hapishane duvarlarında yankılanan o çığlıkla uğurlandı Yemliha; Bize Ölüm Yok!, Bize Ölüm Yok!, Bize Ölüm Yok! 69 günlük bu çarpışmanın ardından kazanımların ilan edildiği saatlerde Hayati Can'ın sesini duyduk Bursa Hapishanesi'nden. Tarihe altın harflerle yazılan bu direnişin son noktası oldu O, Ölüm Orucu'nun vücutta yarattığı tahribat nedeniyle daha sonra Erkut Direkçi ve Polat İyit de ölümü kucakladılar tereddütsüzce... Zaferi muştuladı ve kutlarcasına tüm tutsak kitlesini, soluğunu bıraktı kavgasına. Bu tarihi tecrübenin kazanımlarıyla birlikte karşılandı hapishane saldırıları. 19 Aralık katliamının ardından yaşanan Ölüm Orucu direnişinde 96'nın öğretileri ve sonuçlarıyla hareket edildi. Nergiz, Muharrem ve diğerleri kendilerinden önce direnerek ve ölümü küçülterek yazdıkları tarihin takipçileri olarak yazıldılar bu süreçte. 96 Ölüm Orucu'nun zaferle sonuçlandırılması, devrimci iradenin önünde durabilecek bir engel olmadığının, dolayısıyla bu toprakların yeni zaferlere ulaşacağını da teminatıdır...

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Mehmet Ali Çakıroğlu: Maraş Elbistan doğumlu olan Mehmet Ali Çakıroğlu, ailesiyle birlikte Mersin'e göç eder ve devrimci düşüncelerle üniversitede tanışır. Bu süreçte düşman zindanları, işkenceleri ile tanıştı, bu süreçte tavrı netti. 13 Temmuz 1993 günü 1. OPK'yı selamlamak için hazırlık yaptığı sırada kaza sonucu yaralandı. Yaralı haldeyken düşmanın ağır işkencesi altında 13 Temmuz 1993'te ölümsüzleşti.

Tuncay Bali: İstanbul Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördüğü sırada Proletarya Partisi ile tanışan Tuncay Bali, Zeytinburnu'nda 16 Temmuz 1977'de Orhan Çam adlı bir sivil fa-

şist tarafından öldürüldü.

Erol Doğan: Kars Göle doğumlu olan Doğan, 24 Temmuz 1977'de Zeytinburnu'nda Veli Can Oduncu adlı bir sivil faşist tarafından katledildi.

19 Temmuz 1992'de Kartal Maltepe'de **Hasan Demir, Nurgüzel Yaşar** ve **Ramazan Ceviz** kaldıkları evi kuşatan kolluk güçleriyle girdikleri çatışmada şehit düştüler. Bursa Yenisehir doğumlu Hasan Demir gençlik içinde örgütlenmişti. Nurgüzel Yaşar, Kars'ın Selim kazasının Baykara köyünde doğmuş, İstanbul Gültepe'de büyümüştü. Ramazan Ceviz ise aslen Adıyamanlı'ydı, ancak Adana'da büyümüştü. 1977'de devrimciliğe ilk

adımı atan Ceviz, TİKB içinde örgütlenmişti. 1982'den sonra Proletarya Partisi saflarında faaliyet yürütmeye başladı.

Hasan Gülünay: 1963 yılında Erzincan Kemah'ta dünyaya geldi. 1978 yılında Proletarya Partisi ile tanıştı. 20 Temmuz 1992'de Tarabya'daki evinden Sirkeci'ye doğru giderken gözaltına alındı. Devlet halen Gülünay'ın akıbetini açıklamadı.

Emre Bilgin: Korkaklığın, yılmınlığın, bencilliğin, ikiyüzlülüğün kol gezdiği bir dönemde mücadeleyi, savaşı seçen Bilgin; kendisini karşılıksız ve çıkarsız olarak inandığı değerlere, halkına ve proletaryanın öncü müfre-

zesine adadı. Temmuz 1992 tarihinde içinde bulunduğu aracın kolluk tarafından durdurulmasıyla birlikte girdiği çatışmada katledildi.

Mustafa Kalkan: Dersim Hozat Kırnik köyünde dünyaya gelen Kalkan lise yıllarında Proletarya Partisi ile tanıştı. 1982'de tutsak düşen Kalkan, Mehmet Zeki Şerit'le birlikte firar etti. Özgül koşullarından dolayı yurtdışına çıktı, mücadelesine burada devam etti. 17 Temmuz 1993'te bir trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Tahsin Budak: Arap milliyetine mensup olan Budak, 12 Eylül'den sonra yurtdışına çıktı. Budak, burada çeşitli görevler üstlendi ve Türkiye'ye tam dönüş hazırlığı yaptığı sırada 21 Temmuz 1995'te bir trafik kazasında yaşamını yitirdi.

MOR-KIZIL KOLEKTİF KURULUŞUNU DEKLARE ETTİ

İNNSBRUCK- Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden bir araya gelen kadınlar, tartışmaları yerelden başlatıp merkezleştirerek, kendi programlarını oluşturdu. Kadınlar dün gerçekleştirdikleri etkinlik ile "MOR-KIZIL KOLEKTİF" ismiyle kadın örgütünü kurduklarını kamuoyuna ilan ettiler.

Deklarasyonun yapıldığı etkinlik devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşen kadınlar şahsında tüm devrim ve demokrasi mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına yapılan saygı duruşu ile başladı.

Ardından yeni oluşturulan kadın örgütünün deklarasyonu sunuldu. İlgi ile dinlen deklarasyon sonrası açık kürsü oluşturuldu. Kadınlar yeni kurulan kadın örgütüne dair dilek ve temennilerini dile getirdiler. Etkinlik, gelen mesajların okunmasının ardından halaylarla sona erdi.

Mor-Kızıl Kolektif'in deklarasyonu ise şöyle;

"Kamuoyuna;

Yaşamı özgürlük, eşitlik, yeryüzü

kardeşliği ve dünyayı kazanma temeline yeniden yaratan tüm mücadeleci kadınları coşkuyla selamlıyoruz!

Merhaba!

Yaşadığımız dünyada başta yeryüzü kardeşliği vardı. Yani yeryüzünde varolan canlı cansız her şeyin arasındaki harmoni, o olağanüstü bağ ve içinde taşıdığı "kardeşlik" hakimiydi. Özellikle kadim uygarlıklar, komün halkları, komün inanç sistemleri ve halkların kolektif bilinçaltı yeryüzü kardeşliğini hissetmiş, yaşamış, önemini farkına varmıştı.

Toplumsal işbölümü bu sürecin başlangıcıdır. Yani aslında insanın kendine, emeğine, yarattığı ürüne ve diğer insan-

lara, canlılara, her şeye karşı yabancılaşması, her şeyden kopması, dilini kaybetmesi, kaybolması, hiçleşmesi, şeyleşmesi böyle başlamıştır.

Toplumsal işbölümü erkeğin kadın ve çocuklar üzerinde tahakküm kurmasına yol açmış, bir anlamda doğanın ve bütün canlıların tahribatının önü açılmış, yeryüzü kardeşliği yok olmaya başlamıştır. Bu süreç aynı zamanda insanın insan üzerinde tahakkümünün başladığı özel mülkiyetin, sınıfların ve devletin ortaya çıktığı koşulları yaratmıştır.

Kadının tahakküm altına alınması;

büyük ve yıkıcı yenilgisi burada başlamıştır. Kadının yenilgisi bir başka boyutta kadim dilin ve ruhun kaybedilmesi, insanın doğadan ya da varoluşundan kopması, nesneleşmesi, uyumun, kardeşliğin bozulmasının tarihidir.

Aynı süreç, eril bir tarihin başlangıcıdır. En başta akıl, ruh ve duygu erileşmiş, tahakküm ve iktidarı simgeleyen bir içeriğe bürünmüştür. Kadının yenilgisi erkeğin iktidarını simgelediği gibi aynı iktidar ya da toplumsal işbölümü, özel mülkiyet, sınıf ve devletin kökenini yaratmıştır.

Patriarka; eril bir dünya, eril bir akıl ve ruh demektir. İktidarın arzusu, arzusunun iktidarı patriarka üzerinden şekillenmiştir. Patriarka, kadınları; sınıfı, etnik kökeni, ideolojisi, yaşı, inancı ne olursa olsun ikincil cins olarak konumlandırıp, kadın kimliğinde buluşturmaktadır. Kadını nereden sömürüyorsa, oradan tanımlamaktadır; iyi bir köleliğin bütün sıfatlarını kutsar, özgür bir kadın olmanın bütün niteliklerini tecrit eder.

Devamı 6. sayfadadır.

